

2 Tesaloniceni - comentarii T. Popescu

2 Tesaloniceni 1.1-4

Epistola aceasta este scrisa tot din Corint, unde se gasea apostolul Pavel. Ea este scrisa probabil la cateva luni dupa ce a fost scrisa prima epistola, deci prin anul 52 sau 53 de la nasterea Domnului Hristos. In epistola aceasta vedem urmarile primei epistole, cum si ce le mai lipsea credinciosilor din Tesalonic.

Desi statuse numai vreo trei saptamani acolo, Pavel se bucura totusi de o deosebita pretuire. Va fi fost pentru ei o mare pricina de bucurie cand au primit prima epistola. La vestea ca le-a sosit o epistola de la cel ce le vestise intai evanghelia, ei se vor fi adunat in graba ca sa afle ce le-a scris. Pe atunci erau putini stiutori de carte, iar epistola era intr-un singur exemplar. Tinand in mana sulul cu epistola, un frate din adunare va fi spus: O epistola de la fratele nostru scump, apostolul Pavel! Fiecare cuvânt va fi fost sorbit de credinciosi. Dupa aceea vor fi urmat discutii. De atunci cand cineva lua cuvântul in adunare, aducea desigur mereu in fata cuvinte din cele scrise de apostol.

Ei nu aveau ca noi, Biblia intreaga. Vechiul Testament era tradus in greceste pe vremea aceea, dar era greu de gasit. Din Noul Testament nu aveau decat prima epistola a apostolului. Celelalte scrieri circulau mai greu prin adunari si numai cu timpul s-au strans la un loc. Apostolul se bucura de mare trecere inaintea lor si de aici si pretuirea deosebita a epistolei primite de la el.

Personalitatile mari au influenta mare; iar apostolul avea aceasta influenta. Cand cineva se bucura de un nume deosebit, oamenii il asculta cu deosebita atentie si adeseori zic: Am sa vin sa-1 mai ascult, caci spune lucruri care-ti merg la inima. Cand ai citit o carte scrisa cu talent, cumperi toate cartile acelui autor. Prima epistola a lui Pavel le va fi mers Tesalonicenilor la inima.

Mai erau insa unele lucruri de pus la punct sau de lamurit. De aceea a fost nevoie sa scrie aceasta a doua epistola, dupa informatiile primite in urma celei dintai.

Epistola aceasta incepe la fel ca si prima epistola: „Pavel, Silvan si Timotei...” Asa era stilul epistolar de pe vremuri. Noi punem iscalitura la sfarsit; atunci trebuia pus la inceput numele celui sau celor ce scriau. Silvan este Sila.

„Catre biserica Tesalonicenilor... care este in Dumnezeu, Tatal nostru, si in Domnul Isus Hristos...” Adunari sau biserici, in inteles mai larg se puteau numi adunarile de orice fel de religie. De aceea apostolul spune: „Biserica Tesalonicenilor care este in Dumnezeu, Tatal nostru, si in Domnul Isus Hristos”. Deci nu este o adunare religioasa oarecare.

Daca aplicam gandul acesta la vremea noastra, vom vedea ca oamenii numesc adunarile dupa unele lucruri pe care le stiu ei, dupa localitati sau dupa persoane. Pe unii ii numesc baptisti, pentru ca baptistii pun pret pe botezul oamenilor mari. Pe unii ii numesc pocaiti, pentru ca acestia

accentueaza mult pocainta, lucru care este dupa Cuvant. Pe altii ii numesc „cei din Dragos-Voda”, „cei din Carol Davila”, deci dupa strada unde se aduna. Care este insa biserica sau adunarea „in Dumnezeu, Tatal nostru, si in Domnul Isus Hristos”? Daca s-ar apuca cineva sa scrie „catre Biserica lui Dumnezeu care este in Domnul Hristos in Bucuresti”, oare unde ar duce factorul postal scrisoarea? Poate ca ar duce-o la una din asa numitele „secte”, dar in nici un caz n-ar duce-o la biserica sfantul Nicolae, sfantul Vasile sau cum le mai zice.

Dupa cum noi obisnuim sa spunem la sfarsitul scrisorii salutari, sanatare, apostolul spune de la inceput: „Har voua si pace de la Dumnezeu, Tatal nostru, si de la Domnul Isus Hristos.” „Har si pace” sunt cele doua lucruri care izvorasc din inima de Tata a lui Dumnezeu si din jertfa Domnului Hristos. Un fluviu mare de har si pace curge din jertfa Domnului Hristos. La acest fluviu se adapa si capata inviorare toti pacatosii care vin la Domnul Isus. Fluviul curge intruna. El este asa de adanc, ca nu poate nici o minte omeneasca sa-l patrunda; si este asa de mare ca nimeni nu poate sa-l masoare. Milioane de oameni au venit si vor veni cat va fi lumea, ca sa se adape la izvorul mantuirii. Harul cuprinde orice lucru bun si orice dar desavarsit care se coboara de sus, de la Parintele luminilor. Pacea cuprinde tot ce aduce mantuirea; mantuire fara pace si pace fara mantuire nu se poate. intai vine insa harul si pe urma vine mantuirea, pentru ca mantuirea este in dar. Pace cu Dumnezeu si pacea lui Dumnezeu nu poate sa aiba decat cel ce sta in harul lui Dumnezeu, care a venit la Domnul Hristos.

Harul si pacea sunt de obicei dorintele pe care Pavel le pune fie la inceputul, fie la sfarsitul epistolelor sale.

Apostolul isi arata apoi bucuria pentru informatiile bune pe care le-a primit despre starea credinciosilor din Tesalonic. „Trebuie sa multumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fratilor, cum se si cuvine, pentru ca credinta voastra merge mereu crescand si dragostea fiecaruia dintre voi toti fata de ceilalti se mareste tot mai mult.” Informatia pe care a primit-o a fost deci ca Tesalonicenii stau tot in credinta, credinta lor merge crescand, si odata cu ea si dragostea unuia fata de altul. Aceasta il facea sa multumeasca lui Dumnezeu. Apostolul avea obiceiul sa recunoasca intai ceea ce era bun, lucrat de Dumnezeu, si dupa aceea sa arate si defectele. Bine este ca si noi sa observam aceasta regula si sa nu incepem a arata cuiva defectele, ci intai partile bune. Numai asa mustrea noastra va fi cu folos. in Apocalipsa 2 citim: „Stiu faptele tale, osteneala ta, rabdarea ta...” si dupa ce spune atatea lucruri bune, adauga: „Dar ce am impotriva ta, este ca ti-ai parasit dragostea dintai”.

„Credinta voastra merge mereu crescand si dragostea fiecaruia dintre voi toti fata de ceilalti se mareste tot mai mult” (versetul 3).

Este bine sa ne invatam sa citim Cuvantul lui Dumnezeu cu semn de intrebare: Credinta mea merge ea crescand? Dragostea mea pentru altii se mareste tot mai mult? Multi spun ca au crezut, dar nu cresc deloc. Persoana pe care ai cunoscut-o acum zece, cincisprezece ani, cum era atunci, tot asa este si acum. in natura ce nu creste, moare.

Daca cineva n-a sporit in credinta, ne temem ca nu cumva credinta lui sa fie moarta, amagindu-se cu o credinta care nu este credinta.

Dar va intreba cineva: Cum sa cunosti daca ai crescut in credinta? — Cresterea in credinta este un lucru foarte practic. Multi oameni se amagesc, spunand ca ei cred, cand de fapt nu cred. Isi inchipuie ca a crede inseamna a admite. Adica asa: admit ca Isus Hristos S-a jertfit pentru mine, admit ca El are toata puterea, admit ca Biblia este Cuvantul lui Dumnezeu si altele. Dar aceasta nu este credinta.

O credinta care intra numai in cap si nu s-a coborat la inima, care n-a adus nici o schimbare in inima si in viata, nu este credinta. Credinta adevarata se transforma in viata. Cine crede, si traieste potrivit credintei pe care o are; si cat traiesti, atata crezi. Ai deci o credinta adevarata? Vei si trai potrivit cu ea. Daca insa nu traiesti potrivit cu credinta in Domnul Isus, credinta aceea nu este adevarata. Deci o viata tot mai curata si tot mai sfanta dovedeste o credinta adevarata. Viata care nu sporeste in sfintenie, arata ca nu are la baza credinta care trebuie.

Cresc in credinta cand cresc in cunoasterea Domnului Isus Hristos. Cresc in credinta cand cresc in pretuirea lucrarii Lui de pe cruce. Cresc in credinta cand cresc in lumina care trebuie sa-mi strabata sufletul si viata, asa fel incat ce nu se potriveste cu aceasta lumina si face parte din lucrurile intunericului, este dat la o parte. Am crescut in credinta cand am crescut in puterea de impotrivire fata de ispita si de pacat.

Cine crede, sta tare in fata incercarilor si a amenintarilor. Cand sporeste credinta si vine cineva care-ti spune sa te lepezi de credinta, ii spui numaidecat: Nu se poate. Credinta mea este viata mea.

Cum m-as lasa de Domnul Isus, s-a dus cu viata mea. Mai bine mor cu El decat sa traiesc fara El.

Unui batran din vremea de demult, poate de prin veacul intai sau al doilea, i s-a cerut sa se lepede de credinta. Daca nu, va fi aruncat in cerc la fiarele salbatice. Batranul avea 86 de ani. A raspuns: Sunt atatia ani de cand ii slujesc si nu mi-a facut nici un rau; cum sa ma lepad eu de Cel ce nu mi-a facut decat bine? — Te vor sfasia leii si tigrii! — Faceti ce vreti, eu nu ma pot lepada de Domnul meu.

Cand legatura cu El ni se intareste, viata este tot mai curata si mai sfanta. Cand lumina merge crescand, pacatul este usor inlaturat. Cand legatura cu Domnul Hristos este buna, ispita nu are atata putere; cand insa legatura cu El s-a slabit sau chiar s-a intrerupt prin vreo abatere, atunci pacatul si ispita dobandesc din nou putere. Aceasta este experienta fiecarui credincios.

Asadar credinta Tesalonicenilor mergea crescand, iar aceasta se vedea din viata lor, care era tot mai curata. Dar nu numai credinta mergea crescand, ci si dragostea fiecaruia dintre ei se marea tot mai mult. Credinta si dragostea merg impreuna. Credinta fara dragoste este doar o inchipuire. Dragostea fara credinta la fel. Credinta da nastere la dragoste, iar dragostea se sprijina pe credinta.

Sa invatam sa citim cu atentie Cuvantul lui Dumnezeu. Aici zice: „Dragostea fiecaruia dintre voi toti fata de ceilalti...” Este natural ca daca sporesti in credinta, sa sporesti si in dragoste. Daca insa cineva se va opri numai la cusururi, dragostea lui fata de ceilalti nu va merge crescand. Se intampla si lucrul acesta. Cineva are multe parti bune, dar ti se opreste privirea la unul din defectele lui. Atunci un singur defect iti apare asa de mare ca acopera partile lui bune. Daca tii seama numai de aceasta,

cum ai sa-l mai iubesti? Dragostea este pagubita. La 1 Corinteni 13 vedem insusirile dragostei. Intre ele este si aceea ca dragostea acopera toate, deci si defecte, slabiciuni si cusururi. Ele nu pot sa impiedice dragostea de a vedea lucrarea pe care Dumnezeu a facut-o intr-un suflet sau altul. Dragostea nu pune in prajina defectul cuiva si nu-l trambiteaza, ci cauta momentul cand, intre patru ochi si cu delicatete, vorbeste acelui suflet despre defectele lui, spre indreptare.

Simt ochi care privesc cu dragoste si sunt ochi care privesc fara dragoste. Cei care privesc cu dragoste, gasesc dragostea oriunde. Daca insa inaintea nu este dragoste, nu gasesc dragostea nicaieri. Sunt oameni care se plang ca nici in adunarile crestine nu este dragoste. Ei nu-si dau seama ca prin aceasta se dau singuri de gol ca n-au dragoste. Dragostea nu se pretinde de la altii, ci se da altora. Cei ce se plang ca nu este dragoste, canta cu aceasta un cantec de cucuvea. Cucuveaua are un cantec sinistru. Sunt cucuvele si prin adunari si nu-si dau seama ca singuri se arata asa cum sunt. Trebuie sa avem o inima care sa imbratiseze pe toti rascumparatii Domnului. Ce a facut Domnul cu mine a facut si cu ei. Ei sunt scumpi inaintea Domnului si tot asa trebuie sa fie si in fata ochilor mei. Ca este cineva mai de sus sau mai de jos, cu carte sau fara carte, sarac sau bogat, asta n-are a face. „Fratele dintr-o stare de jos sa se laude cu inaltarea sa. Bogatul dimpotriva sa se laude cu smerirea sa”, zice Iacov (1.9-10). Evanghelia nu te lasa sa vorbesti in felul acesta: Eu sunt cineva, pe cand cutare este om fara carte si sarac. O astfel de vorbire miroase urat de la distanta. Sunt frati care au fost niste betivi si niste stricati. Dumnezeu i-a chemat cu chemarea sfanta si i-a scos din pacatele lor. Acestia, care au fost cei mai decazuti, sunt acum fala lui Hristos. Ei iubesc din inima pe Domnul Hristos si duc o viata noua, mai curata decat a atora care se lauda cu educatia lor sau cu situatia lor.

Asa creste dragostea fata de toti fratii, fara deosebire. Sunt insa si suflete care stau izolate. intrebi pe cineva: Dumneata esti credincios? — Da, simt. — Pe ce persoane mai cunosti? — Nu mai cunosc pe nimeni. — Ai trecut din moarte la viata? — Da. — Si cum, nu ai frati, nu ai surori cunoscuti mai de aproape? Cuvantul spune: „Stim ca am trecut din moarte la viata, pentru ca iubim pe frati.” Semnul acesta este important. Care iti sunt fratii, care iti sunt surorile? Dumnezeu ne iubeste pe toti si noi suntem indemnati sa ne iubim unii pe altii. „Urmati dar pilda lui Dumnezeu, ca niste copii preaiubiti.”

Tesalonicenii trecusera si se gaseau inca in prigoana. Se poate ca chiar prigoana sa le fi strans randurile si sa-i fi facut sa se iubeasca tot mai mult. In adevar, adeseori prigoana si suferinta au ca urmare ca sporesc dragostea. Istoria spune cum crestini erau aruncati la lei si tigri ca sa fie sfasiati. Cand apareau in arena, ei se imbratisau si se sarutau unii cu altii, indemnandu-se la curaj si statornicie si facand semn ca se vor intalni acolo sus, in cer. Era dragostea care-i unea pe toti cati aveau acelasi Mantuitor. Apostolul adauga: „De aceea ne laudam cu voi in bisericile lui Dumnezeu, pentru statornicia si credinta voastra in toate prigonirile si necazurile pe care le suferiti” (versetul 4). Lauda aceasta era intemeiata pe o constatare sigura. Propriu-zis, Pavel nu se lauda cu ei ca oameni, ci mai degraba cu lucrarea lui Dumnezeu care era in ei. Se lauda deci cu Dumnezeu, care le-a dat statornicie si o credinta care nu se clatina in mijlocul prigoanei.

Ce prigoana a fost aceasta, noi nu stim. Stim insa ca apostolul Pavel a stat doar vreo trei saptamani in Tesalonic, timp in care s-a si nascut, razvratirea impotriva lui. Si de atunci si pana le-a scris epistola aceasta, poate si dupa aceasta, Tesalonicenii tot prigoniti au fost. Din partea cui? Nu stim.

Poate ca o fi fost din partea autoritatilor romane, mai probabil este insa ca au fost prigoniti din partea sinagogii sau din partea familiilor lor. Prigoana aceasta ramane totdeauna. Cand se intoarce un suflet la Dumnezeu, ai lui se ridica impotriva. Toate ti le iarta, dar pentru nimic in lume nu te iarta ca te-ai intors la Dumnezeu ca sa urmezi Domnului Isus. in nepriceperea si ura lor, incep sa spuna fel de fel de vorbe rele si neadevarate. Dar ,ferice va fi de voi cand, din pricina Mea, oamenii va vor insulta, va vor prigoni si vor spune tot felul de lucruri rele si neadevarate impotriva voastra. Bucurati-va si ve- seliti-va!" (Matei 5.11-12). Cum asta? se mira incepatorii. Daca eu acum traiesc cu Dumnezeu, ce lucru rau sa gaseasca intr-asta? Cu timpul insa vad ca tot Cuvantul are dreptate cand anunta prigonire.

Imi aduc aminte ca odata a venit in sala aceasta o persoana care, dupa ce a ascultat predica, a dorit sa stea de vorba cu mine. — Ce doriti dumneavoastra? am intrebat-o. Aveti ceva de intrebat? Se incurcase femeia si nu stia ce sa spuna. in sfarsit a dat drumul la gura si a spus: Pai, nu m-oi rataci? — Cum sa te ratacesti? La cine esti chemata dumneata? Esti chemata sa urmezi Domnului Isus.

Poate Domnul Isus sa rataceasca pe cineva?... A mai ingaimat cateva cuvinte si apoi a plecat. Oamenii se tem de ratacire. Eu cred ca 95 la suta din cei ce sunt acum credinciosi, au fost stapaniti un timp de temerea de a nu se rataci. Stim aceasta pentru ca am trecut pe aici. Domnul Hristos si ratacire! Oamenii nu stiu ce insulta arunca asupra Domnului Hristos cu aceasta temere a lor.

Statornicia si credinta in toate prigonirile si necazurile pe care le-au suferit dovedeau lucrarea lui Dumnezeu in ei, caci au rezistat si au ramas in credinta. „Fericim pe cei ce au rabdat". In vremea de la inceputul crestinismului era o mare dorinta dupa cununa de martir. Cand unuia i se dadea drumul si nu era condamnat la moarte, se judeca foarte amanuntit: Cu ce voi fi gresit eu inaintea lui Dumnezeu, ca nu m-a socotit vrednic sa mor, ca ceilalti frati ai mei? S-au ridicat alti frati care le-au spus ca nu este bine sa se dea pe mana prigonitorilor. Daca o ingadui Dumnezeu sa suferiti, veti suferi; daca nu, nu va dati singuri in mainile lor!

Timpurile de la inceputul crestinismului au fost timpuri de prigoana. Vor fi priceput cei de atunci de ce a fost asa? Nu stim. Dumnezeu a ingaduit insa acele timpuri de prigoana, pentru ca crestinii incepusera sa decada. Si ca sa impiedice decaderea, Dumnezeu a ingaduit sa vina focul prigoanei peste ei (Apocalipsa 2.10). Asa a fost tinuta pe loc decaderea, ca viata si invatatura.

Imparatul Constantin, zis „cel mare" a dat insa libertate religioasa. Aceasta a fost o lovitura pentru biserica Domnului Hristos. Atunci oamenii bisericii s-au asezat in fruntea lumii, ca s-o conduca ei. N-au mai fost in stare sa faca deosebire intre lume si credinta. S-au uitat la libertatea ce le-a fost acordata si „lumea" a intrat in biserica, iar biserica a devenit lumeasca. Credinta s-a despartit de viata si oamenii au ramas doar la niste forme. Li s-a intins o cursa si au cazut in ea. Caderea a continuat pana in crestinatatea de azi.

„Ne laudam cu voi in bisericile lui Dumnezeu, pentru statornicia si credinta voastra in toate prigonirile si necazurile pe care le suferiti." Cand o prigoana continua, sufletul poate sa ajunga la oboseala. „Sa nu cadeti de oboseala in sufletele voastre." Harul lui Dumnezeu lucreaza insa ca sa ne tina in picioare. Ma uit la unele surori care au atata de suferit in propria lor casa, totusi nu dau inapoi. in

adevar, credinta lor merge crescand, pentru ca harul lui Dumnezeu face aceasta.

2 Tesaloniceni 1.5-12

Epistola a doua catre Tesaloniceni este scrisa la putin timp dupa cea dintai. A fost nevoie sa li se scrie pentru ca intre timp se amestecaseră între ei oameni care aduceau influente straine de evanghelie, probabil din sinagoga. Apostolul Pavel n-a putut sa vina el insusi la Tesalonic, dar le-a scris aceasta epistola a doua.

Se strecurase printre ei invatatura ca, fiind ei prigoniti, a si venit „ziua Domnului”. „Ziua Domnului” in tot Vechiul Testament este o zi trista si infricosatoare. Si pentru ca prigoana continua, unii au zis: Ne aflam in „necazul cel mare”, „Ziua Domnului” a si venit! Dar nu era asa. Apostolul lamureste cum sta lucrul.

El zice asa: Daca ar fi venit „Ziua Domnului”, nu v-ati gasi in stare de prigoana. „Ziua Domnului” va aduce o pierzare vesnica celor ce sunt vrajmasi ai lui Dumnezeu; iar voi veti fi atunci in odihna si in pace vesnica. Faptul ca va gasiti in prigoana, in suferinta, este dovada ca Dumnezeu va socoteste vrednici sa va dea imparatia vesnica pentru care suferiti. Suferinta voastra nu este o suferinta din timpul „zilei celei mari a Domnului”, ci o suferinta pentru ca sunteti credinciosi. Suferinta este pentru voi o dovada ca Dumnezeu va pastreaza in credinta prin prigoana, pentru imparatia pentru care suferiti; pentru ei, ea este o dovada ca vor suferi o pedeapsa vesnica.

„Dumnezeu gaseste ca este drept sa dea intristare celor ce va intristeaza si sa va dea odihna atat voua, care sunteti intristati, cat si noua, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu ingerii puterii Lui.” „Ziua aceea” n-a venit inca, deci nu dati ascultare celor ce nu cunosc descoperirea cuvintelor lui Dumnezeu si nu cunosc decat Vechiul Testament si „Ziua cea mare”. Pana la acea zi, lucrurile vor merge tot asa, adica cei credinciosi vor fi prigoniti. Asta nu inseamna insa ca ei au si intrat in necazul cel mare. Nu. „Daca voieste cineva sa vina dupa Mine, sa se lepede de sine, sa-si ia crucea in fiecare zi si sa Ma urmeze.” „A-ti lua crucea” inseamna a fi gata sa suferi. Lumea nu poate sa sufere pe cel credincios, care este ca un corp strain. Corp strain este, de pilda, cand ti-a intrat un gunoi in ochi. El trebuie scos de acolo. Ca si Domnul Isus, credinciosul este privit ca un corp strain in lume, si lumea cauta sa-l 172 dea afara din ea, prigonindu-l. Nimeni nu se poate da la o parte de la soarta aceasta. Cine nu vrea sa sufere pentru Domnul Isus, acela nici nu se va intoarce la Dumnezeu.

Cand cineva s-a intors la Dumnezeu, poate sa fie intrebat asa: Si ce zic ai dumitale? — Ce sa zica? Nu zic nimic! — Aceasta este pentru noi un semn ca acel suflet nu s-a intors la Dumnezeu.

Duhul care este in cel credincios nu se impaca deloc cu duhul care este in lume. Sunt aici persoane care se mira, pentru ca stiu ca daca un om s-a intors la Dumnezeu, devine prin aceasta un om bland, bun, rabdator; ce sa aiba de zis impotriva lui? Cuvantul lui Dumnezeu nu spune inasa. El spune ca in imparatia lui Dumnezeu se intra prin multe necazuri. Si cine n-a trecut pe aici, nu poate sa priceapa. Orice credincios trebuie sa sufere fiindca este credincios. Va temeti sa treceti de partea Domnului Hristos si fugiti de suferinta? O puteti face, dar atunci veti avea parte de soarta celor necredinciosi. Ah, Domnul Isus Si-a dat viata pentru noi, iar noi sa nu putem suferi o insulta, pentru

EI?

Dupa ce au trecut prin suferinta, cei credinciosi au parte de odihna care este dincolo, la Domnul Isus. O odihna ca cea de sabbat asteapta pe copiii lui Dumnezeu. Atunci vor scapa de greutate. Fie ca vor trece prin moarte, fie ca vor fi rapiti, ei merg in lumina si odihna care este la Domnul Isus.

Tesalonicenii stiau ca Domnul Hristos va veni iarasi, dar scapau din vedere partea cereasca a venirii Lui, ca sa rapeasca pe cei credinciosi. Ei se gandeau la partea pamanteasca a venirii Domnului Hristos: ca sa imparatesca pe pamant; iar aceasta datorita influentei din sinagoga si a unor oameni care nu prinsesera lucrurile asa cum le spusese apostolul Pavel.

Aici spune ca Domnul Isus va veni „intr-o flacara de foc, ca sa pedepseasca pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu si pe cei ce nu asculta de evanghelia Domnului nostru Isus Hristos”. Va veni. Dar inainte de aceasta va avea loc rapirea. Dupa aceea, Domnul Isus va veni cu ingerii puterii Sale si impreuna cu credinciosii Sai. Atunci va fi judecata celor vii, a celor ce vor fi pe pamant.

Domnul Isus S-a inaltat intr-un nor luminos. Ucenicii au ramas cu ochii atintiti cum Il ridica norul. ingerii le-au spus atunci: „De ce stati si va uitati spre cer? Acest Isus, care S-a inaltat la cer din mijlocul vostru, va veni in acelasi fel cum L-ati vazut mergand la cer” (Faptele Apostolilor 1.11). Norul luminos este „semnul Fiului Omului” despre care se vorbeste in evanghelie (Matei 24.30). intr-un nor S-a inaltat si tot intr-un nor luminos va veni. Norul acesta este vazut aici ca o flacara de foc. Va fi acest nor alcatuit din ingeri? Ilie a fost ridicat la cer intr-un car de foc, dar aceea era o formatie de ingeri, tot asa dupa cum caii si carele de foc de pe vremea lui Elisei tot ingeri erau (1 imparati 6).

Daca inaltarea la cer a Domnului Hristos va fi fost la fel cu a lui Ilie, nu stim. Fapt este ca Domnul Isus va veni si impreuna cu EL ingerii Lui si credinciosii Lui.

Ei va face atunci judecata celor vii despre care vorbeste Matei 25. Atunci va pedepsi pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu si pe cei ce nu asculta de evanghelie. Parca ar fi doua categorii de oameni pe care-i asteapta o dreapta judecata: cei ce nu cunosc pe Dumnezeu si cei ce nu asculta de evanghelia Domnului Isus. Aceste doua lucruri se gasesc la orice om care nu este intors la Dumnezeu, adica nu cunoaste pe Dumnezeu, si nu asculta de evanghelia Domnului nostru Isus. Acesti oameni nu vor sa caute pe Dumnezeu, nu se gandesc la Dumnezeu, nu-L pun in fata ochilor lor si nu se intreaba cum stau ei in fata lui Dumnezeu. Tot ei sunt aceia care nu asculta de evanghelia Domnului nostru Isus. Si de ce nu asculta? Pentru ca nu se intereseaza de Dumnezeu si de sufletul lor, de pacatele lor si de judecata lui Dumnezeu.

Ei merg in nestire si zic: Lasati-ne cu Dumnezeu, nu vrem sa stim de astfel de lucruri! De ce nu asculta ei de evanghelie? Doar evanghelia le aduce iertarea pacatelor, pacea si fericirea. Evanghelia da acestora pacatosilor care se recunosc pacatosi inaintea lui Dumnezeu si li se zdrobeste inima prin pocainta. Oamenii sunt gata sa asculte despre orice alt lucru, dar despre pacatele lor nu vor sa li se vorbeasca; aceasta ii indispune, nu le place. Le suna urat in urechi cuvantul de pacat. Au pareri inalte despre ei insisi; iar cand este vorba de pacat, se gandesc tot la altii. Ar trebui sa se smereasca inaintea lui Dumnezeu; mandri din fire, cum sunt, nu vor sa se umileasca. Unor astfel de oameni, evanghelia nu le aduce nimic. Numai celor ce se recunosc pacatosi, ea le aduce iertare si o viata

noua. Cat sta in puterea noastra, noi cautam sa incredintam pe oameni de pacatele lor. Daca insa cineva nu vrea sa se incredinteze de pacat, noi n-avem ce-i spune. De multe ori suntem grabiti si, socotind ca un suflet s-a incredintat de pacat, il si ducem la jertfa de pe Golgota; dar pana cand sufletul nu se recunoaste pacatos, nici jertfa de pe Golgota n-o poate intelege si pretui. „Fiul Omului a venit sa caute si sa mantuiasca ce era pierdut.” Daca nu se vede cineva pierdut, cum o sa doreasca dupa mantuire? Cand se incredinteaza insa macar de un pacat si acela il apasa, atunci se va bucura sa auda ca este cu putinta sa fie iertat. Daca, de exemplu, pe o femeie o apasa un avort si poate ca si in vis ii apare acest pacat al ei, va fi fericita sa auda ca Dumnezeu este gata sa stearga tot si sa ierte. „Sangele lui Isus Hristos ne curatete de orice pacat.” Aceasta este evanghelia. Ea aduce la cunostinta pacatosilor siguranta iertarii pacatelor.

Lucrul acesta alcatuieste miezul tuturor predicilor care se tin acolo unde se vesteste evanghelia.

Trebuie s-o recunoastem insa ca sunt multe suflete care nu pricep ce li se spune. Li intreb: Ce faci cu pacatele dumitale? — Pai de, ma rog si eu sa mi le ierte Dumnezeu — parca noi le-am vesti iertarea prin rugaciune. Oamenii nu cunosc pe Dumnezeu, ei nu se cunosc nici pe ei insisi, si nu-si dau seama unde o sa-i duca pacatele lor. Ei nu cunosc pe Dumnezeu, pentru ca nu vor sa-L cunoasca si nu vor sa asculte de evanghelie. Ei „vor avea ca pedeapsa o pierzanie vesnica de la fata Domnului si de la slava puterii Lui.”

Cineva a intreat pe un credincios in varsta: Te rog sa-mi spui ce inseamna „pierzare vesnica de la fata Domnului"! Credinciosul nu i-a dat raspuns, dar siroaie de lacrimi ii curgeau din ochi. Poate cineva sa patrunda cu gandul tot fiorul acestor cuvinte? „Pierzare vesnica"! S-au ivit unii care spun ca „vesnic” nu este „vesnic”, ar fi doar un timp oarecare. Cuvantul lui Dumnezeu insa vorbeste de „fericire vesnica” si „pierzare vesnica”. Daca pierzarea nu este vesnica, atunci nici fericirea nu este vesnica, ba nici chiar Dumnezeu nu este vesnic. Sucele periculoase!

Intr-un psalm spune ca fata Domnului este impotriva celor rai. Domnul vegheaza inasa asupra copiilor Sai. Acelasi cuvant are efecte contrarii. Unul se cutremura si vrea sa scape de fata lui Dumnezeu, altul numai in fata lui Dumnezeu vrea sa se stie. Ganditi-va la un copilas. Mama-sa carpeste ceva rufe, iar copilasul se joaca pe jos cu jucariile lui. El este bucuros ca se stie sub privirea ochilor mamei lui. Afundat cum este in jocul lui, n-a bagat de seama ca mama-sa a iesit pe usa. Si cand se trezeste singur in odaie, incepe sa strige: „Mama, mama!” Fericirea si siguranta lui sunt sa se gaseasca sub privirea ochilor mamei lui; iar cand nu se mai gaseste sub aceasta privire, il cuprinde frica.

Intr-un psalm citim aceste cuvinte: „Ti-ai ascuns fata si m-am tulburat” (Psalmul 30.7).

Hotul inasa nu se va bucura sa stie ca este vazut de cineva. De asemenea si altii care fac alte rele. Placerea pacatului este de scurta durata si lasa dupa ea multa amaraciune in suflet.

„O pierzanie vesnica de la fata Domnului si de la slava puterii Lui” inseamna ca Dumnezeu Si-a ascuns pentru totdeauna fata de la un astfel de om; iar daca Dumnezeu Si-a ascuns fata, aceea nu mai este viata, ci curata nenorocire. Nenorocirea aceasta n-o simte acum orice om. Ca s-o simta, trebuie o inima mai delicata, care sa fi trait in legatura cu Dumnezeu si sa fi gustat si vazut ca bun este Domnul. Inima care nu este asa va spune: Nu este nimic, mie imi convine ca Dumnezeu sa nu

priveasca la mine. Si apoi ce, Dumnezeu o sa Se ocupe de om, care nu este decat o furnica pe pamant? Universul acesta este asa de mare, iar omul asa de mic!

Omului ii place sa se dea in dosul unor astfel de idei, crezand ca nu se gaseste sub privirea lui Dumnezeu, care are sa-i puna totul sub ochi. Da, suntem in adevar mai putin decat o furnica in comparatie cu pamantul si cu universul intreg; cu toate acestea suntem atat de insemnati incat Tatal din cer a dat pe singurul Sau Fiu pentru noi ca pret de rascumparare, pret a carui marime n-o poate socoti decat numai Tatal din cer.

Smerenia pe care pare a o arata omul cand vorbeste despre sine ca despre o furnica este o atitudine falsa. Vorbind asa, el se amageste pe sine si pe altii, insa pe Dumnezeu nimeni nu-L poate insela. Omul isi face astfel de perne ca sa si le puna sub cap in nepasare, dar Dumnezeu cunoaste inimile.

„Ei vor avea ca pedeapsa o pierzanie vesnica de la fata Domnului si de la slava puterii Lui, cand va veni in ziua aceea, ca sa fie proslavit in sfintii Sai si privit cu uimire in toti cei ce au crezut; caci voi ati crezut marturisirea facuta de noi inaintea voastra.” Cand va veni Domnul Isus impreuna cu ai Sai si ei vor fi ca Domnul Isus, pentru ca-L vor vedea asa cum este, ce uimire va fi pe lume!

Intre rapire si venirea Domnului Isus pentru a imparati nu este prea mare distanta: sapte ani. Atatia care au dispretuit pe credinciosi, ii vor vedea imbracati in slava. Vor spune: la uite, omul acela caruia noi ii ziceam ca s-a ratacit pentru ca a luat in serios evanghelia, ia te uita la el! il vor privi cu uimire. Astazi sunt multe lucruri pe care le admira oamenii, insa atunci vor admira pe Domnul Isus in credinciosii Lui. Acum oamenii admira talentele mari, atunci vor admira pe Domnul Isus si pe aceia in care se va arata chipul Lui.

Dar nu se mandresc ei cu aceasta? Atunci nu va mai fi ispita de mandrie pentru ei. Daca Dumnezeu vrea sa cinsteasca pe cei ce au fost prigoniti, este treaba Lui. Credinciosul si acum fuge de mandrie ca de cel mai mare pacat. El este dispretuit, dar el insusi nu dispretuieste pe nimeni. Este nebagat in seama, dar el baga in seama pe oricine. Cand vom fi ca Domnul Hristos, nu mai este insa nici un pericol de mandrie.

Vai, Tesalonicenilor, nu sunteti in necazul cel mare, n-a venit inca „ziua aceea”. Prigoana in care va gasiti acum nu este prigoana care va fi in necazul cel mare. in vremea imparatilor romani au pierit — se zice — vreo zece milioane de credinciosi. Nu putini au fost aceia care au zis atunci ca au ajuns in necazul cel mare. Au zis si aceasta din pricina ca n-au cunoscut Cuvantul in amanunt.

Pavel adauga: „De aceea ne rugam necurmat pentru voi”, ca sa asteptati pe Domnul Isus, in starea in care v-a asezat El si in care dorim sa ramaneti si sa cresteti. „Ca Dumnezeul nostru sa va gaseasca vrednici de chemarea Sa”, chemare sfanta si cereasca, fiind cetateni ai cerului, straini si calatori pe pamant.

„Si sa implineasca in voi cu putere orice dorinta de bunatate.” Acesta este un cuvant mult cuprinzator. Cu cat trece vremea, cu atat credinciosii se umplu de tot mai multe ganduri bune, planuri bune, dorinte de bunatate, si le pare rau ca nu pot sa le implineasca pe toate. Cel credincios vrea sa faca tot mai mult bine, sa fie mai constiincios in implinirea datoriei, sa fie un sot mai bun, o sotie mai

buna, un tata mai bun, o mama mai buna, un mai bun martor al Domnului Hristos, un mai bun lucrator in via Domnului, vrea sa inainteze tot mai mult in sfintenie si sa preamareasca tot mai mult pe Domnul Isus. Dumnezeu sa implineasca in voi „orice lucrare a credintei”, se roaga apostolul, „pentru ca numele Domnului nostru Isus sa fie proslavit in voi si voi in El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru si al Domnului Isus Hristos”. Nu este deci meritul vostru, ci este numai har, pentru ca toata lauda numai a Lui sa fie. Scopul vietii pe pamant a Domnului Hristos a fost sa slaveasca pe Dumnezeu. Scopul vietii celui credincios este acelasi. Cum il va slavi? Printr-o viata in care El sa-Si gaseasca placere si printr-o marturisire inteleapta a numelui Domnului Hristos fata de oricine. In felul acesta ajungem sa fim o binecuvantare pentru orice suflet cu care Dumnezeu ne pune in legatura.

2 Tesaloniceni 2.1-12

Stim din Cuvantul lui Dumnezeu ca cei credinciosi au un rau vrajmas care cauta sa-i abata ori de la invatatura curata ori de la viata curata, tarandu-i in pacat. Tesalonicenii aveau in inimile lor adevarul venirii Domnului Hristos; dar vrajmasul nu putea sa suferie acest adevar si ar fi voit sa-i faca sa-l piarda sau macar sa-l strice. De multe veacuri crestinatatea a pierdut acest adevar si a ajuns in halul in care se gaseste astazi.

Tesalonicenii aveau o intrebare care-i chinuia: daca vine Domnul Isus si ia pe credinciosii Lui pe care-i gaseste in viata, ce se va face cu cei ce au murit mai inainte, dar tot in credinta? Oare numai cei ce vor fi in viata vor avea parte de rapire? Atunci cei adormiti ar fi pagubiti. La aceasta intrebare apostolul le-a raspuns in prima sa epistola si le-a spus ca cei ce au adormit in Hristos n-au nici o paguba, caci ei vor invia intai, dupa aceea noi cei vii vom fi schimbati intr-o clipa si toti impreuna vom intampina pe Domnul in vazduh. .

Dupa aceea, vrajmasul a venit cu altceva si le-a spus: Iata ca voi suferiti. Suferinta si prigoana voastra nu mai continesc. Nu cumva rapirea va fi avut loc fara voi, iar voi va gasiti acum in „ziua aceea mare a Domnului”? Vrajmasul cauta deci sa suceasca lucrurile si sa le strecoare gandul ca rapirea a avut loc, deci sa n-o mai astepte. Au venit invatatori mincinosi care au spus ca a si venit „ziua cea mare a Domnului”, deci ei se gasesc in necazul cel mare.

Apostolul Pavel raspunde la aceasta intrebare si restabileste adevarul ca n-a venit „ziua cea mare”, nu sunt in necazul cel mare. N-a venit nici rapirea, care va fi in viitor. In viitor va fi intai rapirea, apoi lepadarea de credinta si dupa aceea aratarea lui Anticrist, sub care va fi necazul cel mare. Asa se insiruie aceste evenimente. Mare folos au credinciosii, cititori ai Cuvantului lui Dumnezeu, cand reusesc sa puna lucrurile in sirul lor. Daca ei nu fac acest lucru, le incurca pe toate si nu inteleg Cuvantul.

Cineva, citind Apocalipsa, zicea ca Ioan Evanghelistul trebuie sa fi avut febra cand a scris cele ce a scris. Toate i se pareau acolo alandala. Lucrurile sunt bine puse in Cuvant, neclaritatea era in mintea acelei persoane. Asa patesc toti oamenii care se iau dupa mintea lor: le incurca pe toate. Unii s-au apucat sa spuna ca in cutare an va veni Domnul Isus. Cei ce i-au crezut, au iesit la camp ca sa-l astepte acolo. Dar n-a venit. Cel ce fixase acea data a recunoscut ca s-a inselat in socoteli si a fixat

o alta data, dar nici atunci Domnul n-a venit. Satan vrea sa compromita adevarul scump al venirii Domnului Isus, servindu-se de oameni care au lucrat impotriva celor spuse in Cuvant. In adevar, Cuvantul spune categoric ca vremurile si soroacele, le-a pastrat Tatal sub stapanirea Sa (Faptele Apostolilor 1.7). Nu-i este ingaduit nimanui sa fixeze o data. La ce data, in ce an se vor intampla, noi nu stim. Tatal nu le-a spus nimanui, ci le-a pastrat pentru Sine. Noi luam cunostinta de lucrurile viitoare spuse noua in Cuvant, dar data la care se vor intampla nu putem s-o spunem. Unii zic ca pe la anul 2000 se vor intampla evenimente mari. Dar spunand asa, ei nu vorbesc dupa Cuvant, oricat de mare ar fi trecerea de care ei se bucura in fata celorlalti.

Cum am spus, Diavolul cauta ca, prin invatatorii mincinosi, care se credeau ca sunt si ei ceva si ca vorbesc insuflati de Duhul Sfânt, sa rataceasca pe Tesaloniceni. Unii din acestia spuneau ca asa preciza insusi Pavel cand a fost la ei: „vreo vorba”. Altii au recurs la alt mijloc: au scris niste epistole pe care le-au iscalit cu numele lui Pavel: „vreo epistola ca venind de la noi”. Pe vremuri, oamenii se foloseau si de acest lucru urat.

Apostolul a aflat lucrul acesta si le spune lamurit sa nu se lase amagiti in vreun fel, sa nu se clatine de vreun duh care a spus cuiva ca se gaseste in timpul cutare: „de vreun duh”.

Mai totdeauna, cand au avut de suferit, credinciosii s-au gandit daca nu cumva va fi venit necazul cel mare, cand Anticrist prigoneste pe cei credinciosi. Dar au gresit, pentru ca n-au luat seama cum sunt insiruite lucrurile in Cuvant.

Cuvantul ne spune ca in timpurile din urma cunostinta va creste; iar noi ne gasim in timpurile din urma, cand cunostinta a crescut si, fara sa punem date, lucrurile se pot insirui asa: rapirea, lepadarea de credinta, aratarea lui Anticrist, necazul cel mare, dupa aceea venirea Domnului Isus cu ai Sai pentru a imparati.

„Ziua Domnului, ziua aceea mare si infricosata” este necazul cel mare; dar el nu va veni inainte de a veni lepadarea de credinta.

Multi, care poarta numele de crestini, se amagesc cu nadejdi inselatoare. Ei spun: Crestinismul se va raspandi pe toata fata pamantului si lumea va ajunge o imparatie a lui Dumnezeu. O inchipuire gresita! Nu spune nicaieri in Biblie ca evanghelia harului se va raspandi pe toata fata pamantului. — Nu spune insa ca Evanghelia va fi propovaduita in toata lumea? va zice cineva. Care evanghelie? intrebam noi. Este o evanghelie a harului, care suna dulce: „Crede in Domnul Isus si vei fi mantuit tu si casa ta”; dar este si o „evanghelie a imparatiei” (Matei 24.14). Aceea suna asa: „Temeti-va de Dumnezeu si dati-I slava, caci a venit ceasul judecatii Lui; si inchinati-va celui ce a facut cerul si pamantul, marea si izvoarele apelor” (Apocalipsa 14.7). Nu trebuie confundata una cu alta. Cuvintele lui Dumnezeu sunt toate la locul lor si trebuie luate cu multa bagare de seama. S-ar cadea ca ceea ce ascultati acum sa controlati acasa, ca sa vedeti daca cel ce va vorbeste graieste adevarul. Asa faceau oamenii din Bereea: ei mergeau sa asculte pe apostolul Pavel, dar acasa cercetau sa vada daca asa este cum li s-a spus. Noi nu impunem nimanui spusele noastre, ci dorim sa fim controlati. Daca nu gasiti in Biblie ce va spunem noi, atunci noi suntem niste mincinosi; daca veti gasi acolo ce spunem noi, atunci noi am marturisit adevarul lui Dumnezeu, spre binele dumneavoastra. Ce vreti

mai mare cinste decat aceasta care vi se da, ca adica nu vi se cere sa inghititi lucrurile pe nemestecate.

Apostolul Pavel vorbeste aici de „lepadarea de credinta” (versetul 3). Istoria bisericii spune de popoare care au intrat cu miile in biserica, botezandu-se, dar tot cu miile au iesit sau vor iesi din ea. Au intrat in apa pe o parte a raului ca pagani si au iesit pe cealalta parte crestini. Si daca s-a lucrat asa, intelege oricine ce slab s-a lucrat. Casa care s-a cladit a fost pe nisip si nu este de mirare ca ea se prabuseste. Asteptarile celor ce spun: Crestinismul se va raspandi pe fata intregului pamant si va fi o turma si un Pastor, sunt zadarnice. Nimic nu indreptateste o astfel de asteptare. Va fi lepadarea de credinta, chiar de aceasta exterioara, care consta doar in unele forme. Lepadarea de credinta va fi nu numai la crestini, dar si la Evrei, ba chiar si la celelalte popoare pagane, care se mai inchina inca la idoli. Anticristul care va veni va cauta sa faca o singura religie pe toata fata pamantului, toti oamenii sa se inchine lui si in primul rand cei numiti crestini.

Lepadarea de credinta nu vine deodata, ci treptat. Cuvantul ne spune ca lepadarea de credinta incepuse chiar de pe vremea apostolilor si s-a continuat mereu si se continua inca, in timp ce oamenii se amagesc cu gandul ca crestinismul se va intinde pe tot pamantul!

Peste tot se vede decadenta si ruina in crestinatate. Este drept ca Dumnezeu isi ridica totdeauna martori ai Sai, dar acestia sunt putini la numar. Dumnezeu nu paraseste adevarul si nici pe credinciosii Sai. Dupa Cuvant, credinciosii alcatuiesc o turma mica. „Nu te teme, turma mica, caci Tatal va da cu placere imparatia.” Numarul celor ce se numesc cu un nume sau altul, al carui inteles ei nu-l mai patrund, este mare; dar tot asa de mare va fi si 188 lepadarea de credinta. Acest proces se continua prin veacuri, dar va veni vremea cand oamenii se vor lepada pe fata de orice credinta.

Acestea sunt lucruri triste, desigur, dar asa este scris. Am crezut ca omenirea merge inainte in ce priveste crestinismul, dar iata ca o pandeste dezastrul lepadarii de credinta.

Noi nu suntem in stare, in timpul nostru de acum, sa pricepem mai adanc ce inseamna aceasta. Unii mai pricep ceva, pentru ca au mintea deprinsa sa inteleaga cuvintele lui Dumnezeu si inima lor simte raul cum se raspandeste. Altii nu pricep nimic. Va veni insa vremea cand oamenii vor pricepe, caci vor vedea aceasta cu ochii lor. Cred ca noi nu vom vedea lucrul acesta in toata grozavia lui, pentru ca rapirea va fi inainte de lepadarea de credinta.

Dupa lepadarea de credinta se va descoperi „omul pacatului, fiul pierzarii”. Acestea sunt nume pe care le da apostolul Pavel unui personaj care va aparea. Ioan Evanghelistul numeste aceasta persoana Anticrist, adica „impotriva lui Hristos”. Cuvintele cu care acela este descris aici sunt foarte clare: Omul pacatului, fiul pierzarii, iesit din pierzare si mergand la pierzare, cel care este contra lui Dumnezeu si a Domnului Hristos, care se inalta mai presus de tot ce se numeste „Dumnezeu”, deci mai presus si de idoli, nu numai de Dumnezeu. Se va ridica mai presus de ce este vrednic de inchinare, de adorare, si se va aseza in templul lui Dumnezeu, dandu-se drept Dumnezeu.

Se poate asa ceva? zice omul care citeste aceste lucruri. Multe pot sa ni se para noua imposibile, si pe urma vedem ca sunt posibile. De vreme ce insa Cuvantul lui Dumnezeu se lamureste tot prin Cuvantul lui Dumnezeu, putem aduce si ale lucruri, in Apocalipsa acest personaj este descris mai pe

larg in capitolul 13.

Reformatorii au zis ca Anticrist este papa de la Roma, pentru ca din partea papei au intampinat ei multa impotrivire. Mult sange a curs din ordinul papei, dar nu este el Anticrist. Altii au spus ca trebuie sa fie un sistem religios oarecare; dar nici aceasta nu este adevarat. Adevarul este ca Anticrist se va arata ca un om caruia Satan ii va da puterea lui. Credem inasa ca noi cei credinciosi in timpul de acum nu vom avea parte sa vedem pe acest om, pentru ca vom pleca inainte de a se arata el.

„Omul faradelegii” inseamna ca nu vrea sa stie de nici o lege. Domneste dupa bunul lui plac: pe cine vrea sa tina in viata, il tine; cui vrea sa-i ia viata, i-o ia. „Fiul pierzarii” inseamna ca este iesit din pierzare si merge la pierzare. „Potrivnicul” inseamna ca este vrajmasul lui Dumnezeu. Anticrist inseamna contra lui Hristos.

El se va aseza in templul lui Dumnezeu, dandu-se drept Dumnezeu (versetul 4). Este vorba de templul lui Dumnezeu de la Ierusalim. Acela se va rezidi acolo. „Uraciunea pustiirii” de care vorbeste Daniel este tocmai asezarea acestui Anticrist in templul lui Dumnezeu (Matei 24.15). Domnia lui alcatuieste necazul cel mare si tine patruzeci si doua de luni, sau o mie doua sute saizeci de zile, sau o vreme, doua vremi si o jumătate de vreme, adica trei ani si jumătate. El cere ca oricine sa-i aduca inchinare ca lui Dumnezeu si care nu va vrea sa i se inchine si nu va primi un semn pe mana dreapta sau pe frunte, va fi omorat. Vor fi foarte multi martiri. Apostolul zice: „Nu va aduceti aminte cum va spuneam acestea cand inca eram la voi?” (versetul 5). Apostolul le-a spus, dar altii i-au incurcat. Si astazi, prin adunarile in care Dumnezeu incepe o lucrare, vin altii ca sa incurce lucrurile, unul cu o idee gresita, altul cu o pornire nepriceputa. Este urat lucru sa vezi cum unul cu o alta invatatura, cauta sa intre in campul de lucru al altuia si nu lasa pe oameni sa priveasca la Domnul Isus, sa ia prin credinta ce ne da El si sa mearga cu El. Ne este sila cand vedem cum vin cu dezbinari si cu vorbiri de rau.

„Si acum stiti bine ce-l opreste ca sa nu se descopere decat la vremea lui.” Ce-l opreste? In privinta aceasta sunt multe pareri. Tesalonicenii stiau, caci le spusese Pavel; noi inasa nu stim. De aceea este aici loc pentru multe pareri.

Una dintre pareri este aceasta: Domnul Hristos fiind respins de poporul evreu, Dumnezeu a dat imparatia Neamurilor. Dupa prorocul Daniel, sunt patru imparatii; ultima este imparatia romana. Pentru ca Pavel intrebuinteaza cuvantul „ce”, unii isi dau cu parerea ca ar fi imparatia romana. Deci, cata vreme imparatia era in mainile Romanilor, aceasta imparatie oprea pe acest om de a se arata.

Altii spun ca trebuie sa fie o persoana, intrucat apostolul zice mai jos: „Taina faradelegii a si inceput sa lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreste acum, sa fie dat la o parte” (versetul 7). Taina faradelegii lucreaza pe dedesubt si va izbucni, dar cineva o opreste. Cine? Unii zic ca acesta este Domnul Isus. Cand isi va retrage El mana de pe pamant, atunci se va arata acel nelegiuit. Altii spun ca acesta trebuie sa fie Duhul Sfânt, care locuieste in credinciosi ca intr-un templu. Cand Biserica va fi luata de pe pamant, Duhul Sfânt va pleca si El impreuna cu ea.

Mai simt si alte pareri, dar eu nu le pot insira pe toate. Cei ce vor fi atunci vor intelege cum nu putem noi intelege.

„Taina faradelegii” trebuie pusa alaturi cu „taina evlaviei”. „Taina evlaviei” este Dumnezeu in trup, adica intruparea Domnului Isus. Asa spune la 1 Timotei. „Taina faradelegii” este Satan intrupat in Anticrist. Satan se mai numeste si „maimuta lui Dumnezeu”. Cum S-a intrupat Dumnezeu in Domnul Hristos, asa se va intrupa Satan in Anticrist. Acesta este un lucru secret, o taina.

Dar „Domnul Isus il va nimici cu suflarea gurii Sale si-l va prapadi cu aratarea venirii Sale” (versetul 8). in timpul necazului celui mare vor fi doi martori pe pamant, probabil la Ierusalim. Ei vor face aceleasi minuni ca si Moise si Ilie de odinioara.

Ei vor spune oamenilor pe fata: Nu va inchinati acestuia; asteptati pe adevaratul eliberator, pe Isus Hristos! Spre sfarsit, acesti doi vor fi omorati. Trupurile lor moarte vor sta trei zile in piata si dupa trei zile vor fi inviati si ridicati la cer. Acesti doi martori vor vorbi cu multa indrazneala impotriva apasarii „omului faradelegii” impotriva lui Anticrist. Credinciosilor li se da atunci indemnul sa nu se plece inaintea lui, pentru ca domnia lui nu va fi de lunga durata, ci numai de trei ani si jumătate.

Aratarea acestui personaj se va face „prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne si puteri mincinoase, si cu toate amagirile nelegiurii pentru cei ce simt pe calea pierzarii, pentru ca n-au primit dragostea adevarului, ca sa fie mantuiti” (versetele 9-10). Domnul Isus a facut minuni, dar a facut minuni de bunatate, de har, de indurare. (Numai o singura minune de judecata a facut El, cand a blestemat smochinul, care s-a uscat.) Satan, intrupat in Anticrist, va face si el minuni, dar acelea vor fi minuni orgolioase. El va face sa cada foc din cer si sa vorbeasca o icoana. Oamenii care n-au primit dragostea adevarului, vor ramane uimiti; dar cei ce au primit instiintarea, nu se vor lasa amagiti. Ceilalti insa se vor lua dupa mintea lor si vor zice: Nu vezi ca face sa cada foc din cer cand vrea? Nu vezi ca vorbeste o icoana? in felul acesta, oamenii vor cadea repede in cursa Diavolului, omul fiind foarte aoritor dupa minuni. Dumnezeu face si astazi minunea nasterii din nou cu orice suflet care se pocaieste si crede in Domnul Isus, dar oamenii nu vor aceasta minune.

„...Pentru ca n-au primit dragostea adevarului ca sa fie mantuiti” (versetul 10). Dumnezeu este iubire, El spune adevarul din iubire fata de noi, adevar cu privire la noi insine, cu privire la lume, cu privire la timpul de acum si cu privire la viitor. Adevar este Domnul Hristos, Adevar este Cuvantul lui Dumnezeu, Adevar este Duhul Sfânt. Adevar este ca suntem pacatosi. Adevar este ca trebuie sa fim spalati de toate pacatele noastre. Adevar este ca putem fi mantuiti si sa devenim astfel copii ai lui Dumnezeu. Adevar este tot Cuvantul lui Dumnezeu. Dar oamenii nu primesc adevarul. De ce? Pentru ca adevarul intai ii umileste. Nu este lucru putin sa te incredintezi macar in parte de pacatele tale si sa te inflori de dreapta judecata a lui Dumnezeu.

Dar daca oamenii nu primesc dragostea adevarului, nu pot fi mantuiti. Ce face Dumnezeu? li instiinteaza; iar daca ei nu vor, „le trimite o lucrare de ratacire, ca sa creada o minciuna” (versetul 11). Minciuna cea mare este sa creada pe Anticrist, intruchiparea Satanei. „Pentru ca toti cei ce n-au crezut adevarul, ci au gasit placere in nelegiuire, sa fie osanditi.” Iata de ce nu primesc adevarul: gasesc placere in nelegiuire. Si pentru placerea trecatoare a pacatului, placere pacatoasa, placere vinovata, ei se lipsesc de fericirea lor de acum si din viitor. In loc sa se increada in Domnul Isus si sa se bucure ca pacatele le pot fi iertate, ca pot merge pe o cale noua care duce in cer, ei gasesc placere in nelegiuire. Cateodata isi exprima aceasta placere de nelegiuire si in fata celor ce le

marturisesc unele lucruri serioase, care ar trebui sa-i zguduie pana in adanc. Vorbesti de cer unui tanar flecar si stricat, iar el te intreaba: „Dar acolo sunt fete frumoase?” Sau iti spune: Da, dar mie imi place sa beau, sa petrec. — Cu asta ti-a inchis gura.

Din pricina ca gasesc placere in nelegiuire, unii oameni nu primesc dragostea adevarului si de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de ratacire. Pe cel ce nu primeste adevarul, pe acela Dumnezeu il lasa prada minciunii. Si multi merg in felul acesta, pana se pomenesc in locul de chin. „Azi, daca auziti glasul Lui, nu va impietriti inimile,” spune Cuvantul lui Dumnezeu. Pentru placerea vremelnica a pacatului sa renunti la fericirea de aici si de dincolo? Ce nenorocire scump platita! Dumnezeu intinde omului iertarea, pacea, lumina si viata vesnica, iar omul nu primeste pentru ca isi gaseste placerea in pacat. Spuneam odata unui tanar: Nu vrei si dumneata sa mergi pe calea lui Dumnezeu? — Nu-mi place de ea, mi-a raspuns el. Ii placea pacatul. Dar ce mai culege de pe urma pacatului! Si ce are sa culeaga in vesnicie, daca ramane in stare de pacat! Pacatul desparte pe om de Dumnezeu, il tine departe de Dumnezeu si, daca moare in pacat, departat de El ramane pentru totdeauna.

2 Tesaloniceni 2.13-17

Apostolul vorbise despre niste lucruri ingrozitoare, care vor veni peste oamenii lumii acesteia. Acum trece la lucruri mai placute. Oricine vesteste Cuvantul lui Dumnezeu, nu cu placere vesteste grozaviile pe care oamenii si le atrag prin pacatele lor, atat in viata aceasta, cat mai ales in vesnicie. Daca numai atata ar vesti ei, ar fi foarte trist; dar ei au sa aduca la cunostinta oamenilor lucruri care sa-i faca fericiti, si aici, si in vesnicie.

Apostolul trece acum la lucruri bucuroase si spune: „Noi insa, frati iubiti de Domnul, trebuie sa multumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi.” De ce? „Pentru ca de la inceput Dumnezeu v-a ales pentru mantuire, in sfintirea Duhului si credinta adevarului.”

Cand stii ca un om este credincios in felul acesta, ai pricina sa multumesti lui Dumnezeu pentru el. Apostolul ii stia pe Tesaloniceni frati credinciosi. Dovedisera lucrul acesta chiar in prigoana, pentru ca ramasesera tari si nu dadusera inapoi. El intrebuinteaza cuvinte care ne fac sa ne oprim asupra lor. Zice: „frati iubiti de Domnul”. Ar fi putut sa zica „fratii nostri iubiti”, caci ar fi fost adevarat. Dar nu, el spune mai mult decat atat. in adevar, iubirea noastra este marginita, pe cand iubirea Domnului este nemarginita. Apostolul afirma cu deplina siguranta ca Tesalonicenii sunt iubiti de Domnul. Este mare lucru sa te stii iubit de Dumnezeu.

De ce atatia nu au pace si bucurie? Pentru ca nu sunt siguri de iubirea Domnului. Si de ce nu sunt siguri de ea? Din cauza pacatelor in care staruiesc inca. A zice: Ma stiu iubit de El, cu toate ca sunt un betiv, un stricat, un inselator, este impotriva mintii sanatoase. Fericirea este floarea care creste pe calea ascultarii. Si daca nu este ascultare de cat ai cunoscut ca voie a lui Dumnezeu, nu este nici pace, nici bucurie, nici a ta de El si nici a Lui de tine. Acestea sunt lucruri la mintea fiecaruia si orice cuget asa marturiseste inaintea lui Dumnezeu.

„Fрати iubiti de Domnul, trebuie sa multumim (suntem datori sa multumim) totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, pentru ca de la inceput Dumnezeu v-a ales pentru mantuire.” Aceasta alegere s-a facut

inainte de intemeierea lumii, iar poporul evreu a fost ales de la intemeierea lumii. Lucrul acesta ne duce pe niste inaltimi ametitoare. Cum adica, omul, aceasta furnica a pamantului, sa fie asa de insemnata inaintea lui Dumnezeu, incat El sa Se fi gandit la mine inainte de intemeierea lumii? Asa este scris. Si daca n-ar fi scris, nici unul dintre noi n-ar putea sa se ridice cu gandul pana acolo.

In Psalmul 8 se arata unele din marele lucrari ale lui Dumnezeu: soarele, luna, universul, toate, in fata lor psalmistul se intreaba: „Ce este omul, ca sa Te gandesti la el, si fiul omului, ca sa-l bagi in seama?" Iata ca Dumnezeu il baga in seama.

In Vechiul Testament, o carte intreaga este scrisa in legatura cu viata unui om. Este vorba de cartea Iov, in care se vede ca Dumnezeu Se ocupa numai de Iov si-i vorbeste. Iov era un ales al lui Dumnezeu si prin el Dumnezeu voieste sa dea lamuriri asupra atator lucruri care chinuiesc pe om de cand este omul pe pamant si-l vor chinui cat va fi omul pe pamant, lucruri la care nu va afla raspuns decat cand se va pleca umilit in fata lui Dumnezeu.

Ales?! Pentru care merit? Nu este vorba de nici un merit. Alegerea nu este pentru merite. Apostolul Pavel spune ca Dumnezeu a ales pe cei de neam de jos, pe cei ce nu sunt nimic, pe cei slabi, pe cei nebuni, ca sa-i faca de rusine pe cei ce se cred ca sunt ceva (1 Corinteni 1.27-28). Asa ca daca este vorba de alegere, sa nu zici: M-a ales fiindca eram mai altfel decat ceilalti... Laudat sa fie Cel ce a gasit cu cale sa aleaga pe pacatosi, ca sa-i aduca la Domnul Isus si sa-i mantuiasca! Alegerea nu indreptateste pe nimeni sa se mandreasca fata de altii si sa spuna: Da-te la o parte, caci eu sunt ales, iar tu nu esti ales. „V-a ales pentru mantuire, in sfintirea Duhului si credinta adevarului." Mereu trebuie sa staruim ca sa aratam omului ca este pacatos, sa-i aratam ce a facut Domnul Hristos pentru noi, cum poate sa fie iertat si impacat cu Dumnezeu, cum poate sa-L primeasca si sa-l urmeze, si astfel sa fie innoit cu desavarsire. Lucrurile acestea fac parte din cele incepatoare. Oamenii nu le stiu, caci n-au avut de unde. De la parinti? Dar ce stiau si ei! Ne-au invatat sa facem semnul crucii cu anumite cuvinte, poate Tatal nostru sau alta rugaciune si atata tot. Cine este Domnul Isus si ce a facut El pentru noi, cum este omul inaintea lui Dumnezeu si ce a facut Dumnezeu pentru noi, ce ganduri are El cu privire la noi, ce insemna pacatul, cum se capata iertarea si viata vesnica — nu ne-au spus, pentru ca nici ei n-au stiut. Cand am venit la lumina evangheliei, am inceput sa vedem in ce mare intuneric am trait noi si traiesc oamenii.

Stiu oamenii ce este mantuirea? De unde sa stie, cand n-a fost nimeni care sa le spuna! Stiu ei ca Dumnezeu a avut mila de noi si a dat pe Domnul Hristos la moarte ca sa fie jertfa pentru pacatele noastre? Stiu ei ca se poate avea siguranta iertarii si a mantuirii si a vietii vesnice? Stiu ei ce este pacatul inaintea lui Dumnezeu? Stiu ei ce este evanghelia? Stiu ei ce este harul? Stiu ei ce este credinta? Stiu ei ce este intoarcerea la Dumnezeu? Iata atatea lucruri de capetenie pe care oamenii nu le cunosc nici macar cu capul. Dumnezeu ni le descopera insa prin evanghelie, pe care suntem datori s-o vestim si altora.

„V-a ales pentru mantuire, in sfintirea Duhului si credinta adevarului". Mantuit insemneaza totodata si sfintit; iar sfintit insemneaza pus deoparte pentru Dumnezeu. Lucrul acesta il face Duhul Sfânt, care locuieste in credincios ca intr-un templu.

„Si credinta adevarului." Aceasta este credinta in evanghelie; iar credinta in evanghelie este credinta in Domnul Isus. In capitoul 1 al evangheliei dupa Ioan se spune ca harul si adevarul au venit prin Domnul Isus Hristos. Cu multa intelepciune, Duhul Sfânt pune intai harul si pe urma adevarul. Har este bunatatea, indurarea, iubirea lui Dumnezeu, este tot ce ne vine de sus ca dar din partea lui Dumnezeu. El ne atrage spre Dumnezeu. Nu tot asa face adevarul. Adeseori el este trist pentru noi si ne taie curajul. Adevar este ca suntem niste pacatosi si ca nu este nici un om, nici unul macar, asa cum il vrea Dumnezeu, adica fara pacat. „Toti au pacatuit si sunt lipsiti de slava lui Dumnezeu." Adevar trist si dureros este ca, prin pacat, am ajuns vrajmasi lui Dumnezeu. Adevar este ca suntem niste pacatosi pierduti inaintea lui Dumnezeu, vrednici de pedeapsa vesnica. Iata niste lucruri care trebuie sa ne infioare.

Dar nu este numai atat. Adevar este de asemenea ca Domnul Hristos „a venit sa caute si sa mantuiasca pe pacatosi". Adevar este ca Domnul Isus a facut ispasire pentru pacatele noastre. Adevar este ca pacatele si-au primit in El pedeapsa cuvenita, pentru ca oricine crede in El sa nu piara, ci sa aiba viata vesnica. Asa au venit harul si adevarul prin Isus Hristos.

„Iata la ce v-a chemat El prin evanghelia noastra: ca sa capatati slava Domnului nostru Isus Hristos" (versetul 14). „Evanghelia noastra?" Da. Aceasta nu insemneaza insa ca evanghelia este facuta de noi, ci este propovaduita de noi. Cuvantul evanghelie este tare placut. Noi nu izbutim sa exprimam dulceata acestui cuvânt. Evanghelie insemneaza „veste buna". Suntem in adevar aducatori de vesti bune cand spunem oamenilor ca pot sa fie iertati, daca ei cred in jertfa Domnului Hristos.

„Iata la ce v-a chemat El!" Dumnezeu nu inceteaza sa cheme pe oameni la El. Mijloacele intrebuintate in acest scop sunt felurite, insa El mereu cheama pe oameni la El. Cateodata vorbeste prin intamplari minunate. De cele mai multe ori vorbeste prin Cuvantul Sau sau prin vreo brosură, sau dand oamenilor putinta sa ia parte la vestirea evangheliei. El nu oboseste ca sa cheme pe pacatosi, pentru ca vrea sa-i mantuiasca. El este gata sa nu tina in seama timpurile de nestiinta si sa ne puna intr-o astfel de stare ca si cum niciodata n-am fi gresit inaintea Lui. Chemarea Lui este o chemare la iertare, la pace, la bucurie si la fericire.

Cineva a asistat la un spectacol pe care nu l-a mai uitat si, fiind om cu talent, l-a pus in scris. Zicea: Ma gaseam langa un rau. Acolo erau niste copii care voiau sa se scalde. Unul din ei, dupa ce s-a dezbracat, a bagat piciorul in apa si l-a retras repede inapoi zicand: Vai, ce rece este! Altul a indraznit ceva mai mult si a intrat in apa pana la genunchi, apoi a iesit de acolo, zicand: O, dar rece mai este! Altul s-a aruncat in apa si a inceput sa inoate din toate puterile. Si cand a iesit de acolo, a zis: Ce mai baie! Si asa sunt si cei chemati la Domnul Hristos. Unul zice: O, e greu, e greu sa fii crestin! Altul zice: Este foarte greu; cine poate sa fie asa? Altul indrazneste, primeste pe Domnul Isus si incepe o viata noua. Acesta spune: O mie de vietii de-as avea, nici una n-as da-o altuia, decat Domnului Isus. Credinta este si ea un act de indrazneala. Poti sa asculti mult timp vestea evangheliei, ca tot in momentul in care vei indrazni sa primesti pe Domnul Isus ca Mantuitor, vei vedea ce inseamna credinta.

„Iata la ce v-a chemat El prin evanghelia noastra..." El nu ne cheama la o viata amarata, posomorata, trista. Nu, ci „ca sa capatati slava Domnului nostru Isus Hristos". Slava inseamna o

foarte mare fericire. Poate „fericitul Dumnezeu” sa nefericeasca pe cei ce asculta de El? Nu. Dumnezeu nu poate sa nefericeasca pe nimeni, ba dimpotriva sa-i fereasca si sa-i primeasca in slava vesnica.

”Asadar, fratilor, ramaneti tari...” Nici unul din voi sa nu dea inapoi. Voi sa nu fiti din aceia care se leapada de credinta (lucru de care spusese mai sus). Voi sa ramaneti tari pe pozitie. Ati ramas pana acum, sa ramaneti si mai departe.

„Ramaneti tari si tineri invataturile pe care le-ati primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastra.” Si ce fericiți suntem ca nu s-a marginit numai la viu grai, ci ne-a pus si in scris, in epistole, cele ce le spunea prin viu grai. O vorba latineasca spune ca vorbele zboara, pe cand cele scrise raman. In felul acesta, si noi avem astazi scumpul Cuvant al lui Dumnezeu, pe care oricine poate sa-l citeasca.

Unii au oprit pe oameni sa citeasca Biblia, ca nu cumva fiecare sa o inteleaga cum o vrea si cum o putea. Acesti oameni uita ca Duhul Sfânt ne calauzeste in tot adevarul (Ioan 16.13). Sunt insa atatia oameni care inteleg lucrurile foarte diferit, daca se iau dupa mintea lor, si nu sunt calauziti de Duhul Sfânt. Dar chiar asa, tot nu vor avea paguba din citirea Bibliei. Dumnezeu descopera lucrurile privitoare la mantuirea fiecaruia, ca adica toti suntem pacatosi, ca Domnul Hristos S-a jertfit pentru noi, si trebuie primit ca Stapan si Mantuitor. Dar aceasta nu mai este chestie de interpretare. Intra-adevar, sunt in Biblie unele lucruri care pot sa fie intelese in mai multe feluri, dar simt si cuvinte care nu pot fi intelese decat intr-un singur fel. De pilda, ca toti suntem pacatosi nu poate fi inteles in doua feluri. Nu este decat asa cum este scris si nimeni nu poate sa suceasca astfel de cuvinte. Ca „sangele lui Isus Hristos ne curateste de orice pacat”, nu poate sa aiba decat un singur inteles. Si altele. Ca pilda cu margaritarul poate sa fie inteleasa intr-un fel sau altul, adevarat; dar in privinta lucrurilor de temelie, nu este interpretare. Daca primesti pe Domnul Isus, are sa raspunda El la atatea si atatea intrebari. Lucrul este atunci simplu. Dar oamenii nu pot sa inteleaga aceasta simplitate.

„Tineti invataturile pe care le-ati primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastra.” Noi avem acum aceste invataturi in Biblie. Cat de pretios trebuie sa ne fie acest scump Cuvant al lui Dumnezeu! Daca ar fi sa adunam marturia unora si a altora din cei ce din mila Domnului sunt acum credinciosi, am vedea cum toti vor spune: Cand am dat intai de Scriptura, mi-am zis ca ea nu este pentru mine, care n-am decat patru clase primare si nu pot s-o inteleg. Mi s-a dat insa indemnul s-o citesc, fiindca ea este scrisoarea lui Dumnezeu catre noi. De ceea ce nu intelegi, nu te va socoti Dumnezeu vinovat ca nu intelegi. Si cand am indraznit sa citesc, am ramas mirat de cate lucruri am inteles.

„Si insusi Domnul nostru Isus Hristos si Dum- nezeu, Tatal nostru...” (intai pune pe Domnul Isus si dupa aceea pune pe Tatal din cer, pentru ca drumul la Tatal este Domnul Hristos), „care ne-a iubit si ne-a dat, prin harul Sau, o mangaiere vesnica si o nadejde buna...” Sunt mangaieri trecatoare si este si „o mangaiere vesnica”. Mangaieri trecatoare sunt cele pe care le folosesc oamenii intre ei. „Lasa ca o sa te faci tu bine,” isi zic ei cand sunt bolnavi. Dar cat tin ele? Cand cineva este in nevoie sau in lipsa: „Ei, lasa ca o sa treaca si asta,” isi zic ei; dar lipsa continua. Cand i s-a trezit cuiva constiinta si se simte vinovat inaintea lui Dum- nezeu, mangaierea oamenilor este foarte subreda: Lasa ca te iarta Dumnezeu; nu te mai framanta atata cu pacatele tale. Nu tot asa sunt insa mangaierile cu care

mangaie Dumnezeu: ele sunt vesnice, ele raman.

O mangaiere vesnica si o nadejde buna pune Dumnezeu in sufletul credinciosilor Sai. Apostolul Petru vorbeste de o nadejde vie. Multe nadejdi am ingropat noi. Ele s-au nascut ca niste copii morti si au fost ingropate si parasite. Noi avem o nadejde vie, o nadejde care trece dincolo de oameni si imprejurari: avem nadejdea ca va veni Domnul Hristos si ne va lua. Chiar daca trupurile noastre vor fi in mormant, vom auzi cei dintai glasul arhanghelului si vom iesi de acolo ca sa intampinam pe Domnul in vazduh. Avem in noi nadejdea slavei lui Dumnezeu, a slavei pe care ne-o pregateste Domnul Hristos. Aceasta este buna nadejde a celui credincios, nadejde care nu se schimba, a carei frumuseti si dulceata nimeni n-o poate adanci. Sunt lucruri pe care numai cand le vom avea, atunci vom vedea ca au intrecut orice inchipuire si orice vorbire.

„Sa va mangaie inimile si sa va intareasca in orice fapta si cuvânt bun.” Fapta buna este fapta facuta in legatura cu Domnul Hristos sau iesita din credinta. Dar va zice cineva: sunt si oameni care n-au pe Domnul Hristos si pot sa faca si ei fapte bune. — Da, bune pentru lumea aceasta; dar pentru Dumnezeu nu este buna decat fapta care iese din credinta. Credinta fara fapte este moarta, dar si faptele fara credinta tot moarte sunt.

Dar „cuvânt bun” ce este? Am putea intelege mai bine daca am citi un alt cuvânt, care spune asa: „Nici un cuvânt stricat sa nu va iasa din gura, ci unul bun, pentru zidire, dupa cum este nevoie, ca sa dea har celor ce-l aud” (Efeseni 4.29). „Cuvânt bun” este acela pronuntat in legatura cu Domnul Hristos si in fata ochilor Lui. „Cuvânt stricat” este cel pronuntat cand dai la o parte pe Domnul Hristos si dai astfel drumul gurii la rau. Se intampla cateodata ca si la unii credinciosi incepatori raman din trecut unele cuvinte a caror stricaciune ei n-o baga de seama. Cand insa li se atrage atentia asupra acestui lucru, cum se mai infioara!

Credinciosii traiesc in legatura cu Domnul Isus. Cand vorbesc, doresc sa vorbeasca un cuvânt care sa zideasca si sa faca bine celui ce-l aude. „Vorbirea voastra sa fie totdeauna cu har si dreasa cu sare” (Coloseni 4.6).

2 Tesaloniceni 3.1-5

Ce-a avut de spus Tesalonicenilor le-a spus. Acum se grabeste sa-si incheie scrisoarea, dandu-le cateva indemnuri. Scrisoarea se termina asa cum apostolul are obiceiul. Cine vrea sa aiba model pentru scrisori, ar trebui sa se indrepte spre epistolele din Cuvântul lui Dumnezeu. In adevar, scrisorile oamenilor nu sfarsesc totdeauna asa cum incep. Adeseori ele incep cu cuvinte bune si sfarsesc cu cuvinte intepate, care dau nastere la certuri.

Apostolul spune: „Fratilor, rugati-va pentru noi”. Nu poti sa zici sa se roage pentru tine decat unuia care stii ca este cu adevarat „frate”; celorlalti nu le vei spune sa se roage pentru tine. Fratii se indeamna adesea la lucrul acesta, sa se roage unii pentru altii. V-a spus vreun frate sau vreo sora sa va rugati pentru el sau pentru ea? Daca da, inseamna ca te-a socotit frate.

Pavel era un om bine inzestrat de Dumnezeu si se bucura de mare trecere in fata celor ce-l cunosteau. Totusi nu se sfieste sa spuna celor pe care-i socotea „frati” sa se roage pentru el. Nu numai in locul acesta, ci si in alte locuri din epistolele lui, se gaseste acest indemn sa se roage pentru el.

Daca credinciosii din adunari s-ar ruga mai mult pentru cei ce le slujesc cu cuvantul, ar fi mai bine serviti. Dar pentru ca multi nu inteleg si nu fac aceasta, de aceea sunt mai slab hraniti. Asadar nu sunt de vina cei ce vestesc Cuvantul, ca nu-l vestesc cu mai multa bogatie, cat mai ales aceia care nu se roaga pentru ei, ca Dumnezeu sa le dea cuvant si prin ei sa dea si la altii.

Din unele tari au plecat prin tarile departate oamenii aceia admirabili care se numesc misionari si s-a observat ca atata timp cat cei de acasa s-au rugat pentru ei, lucrul a mers propasind; cand insa aceia au incetat de a se ruga, lucrul a stat pe loc. Atata insemnatate are rugaciunea fierbinte a celui credincios si pentru cei ce vestesc Cuvantul lui Dumnezeu!

Pavel arata aici si cam cum sa fie rugaciunile lor pentru el. Nu le spune sa se roage pentru el pentru ca sanatatea lui ar fi cam subreda, sau ca se gaseste in stramtorari materiale, ci sa se roage astfel incat cuvantul Domnului sa se raspandeasca si sa fie slavit, cum este si la ei, la Tesaloniceni. Raspandirea Cuvantului lui Dumnezeu, raspandirea evangheliei, era lucrarea pe care o incredintase Dumnezeu apostolului Pavel; el isi implinea cu multa scumpatate aceasta slujba care-i fusese incredintata. La aceasta slujba unea cu el pe toti aceia care aveau pe inima raspandirea evangheliei.

La lucrarea de raspandire a evangheliei este chemat fiecare credincios, chiar daca n-ar avea nici un dar. Toti, dar absolut toti sunt chemati la aceasta lucrare. De ce nu se face ea cu toata ravna pe care o cere o astfel de lucrare? Cauzele sunt mai multe. Una din ele este trandavia. Din trandavie, oamenii nascocesc si teorii pe care sa si le puna sub cap, ca niste perne, ca sa-si indreptateasca atitudinea.

De multe ori am auzit de la unii care se cred foarte inaintati, spunand: Parca omul poate ceva! Dumnezeu este acela care lucreaza. Este treaba Lui sa mantuiasca pe cine vrea si cum vrea. Osteneala omului este zadarnica. Numai Dumnezeu poate sa dea pocainta si credinta. — Adevarat. Dar El face aceasta prin niste unelte asa cum suntem fiecare din noi. Si daca nu ne punem la dispozitia Lui ca niste unelte sfinte si folositoare, prin cine sa-Si faca lucrarea? Oricine stie ca daca meseriasul n-are uneltele trebuitoare, nu poate sa lucreze.

Dumnezeu n-a angajat in lucrarea aceasta pe ingeri, ci pe oameni. Cum sa convinga un inger pe un pacatos ca este pacatos, cand el (ingerul) n-a pacatuit niciodata? Dumnezeu a angajat la aceasta lucrare pe pacatosii mantuiti, pe aceia pe care i-a scos din intuneric si i-a adus la lumina Sa minunata. De acestia Se serveste Dumnezeu ca sa-Si duca mai departe lucrarea de raspandire a evangheliei.

Si Domnul Isus a spus candva: „Daca vor tacea ei, pietrele vor striga” (Luca 19.40). Sa nu rusineze „pietrele” pe aceia care spun ca indreptatire pentru trandavirea lor: Nu spune la Marcu 4 ca fie ca doarme omul noaptea, fie ca sta treaz ziua, samanta incolteste si creste fara sa stie el cum, intai un fir verde, apoi spic, dupa aceea grau deplin in spic? — Acolo este vorba de crestere, nu de semanat.

De semanat vorbeste in alta parte; si la aceasta fiecare este chemat.

La lucrarea de raspandire a Cuvantului lui Dumnezeu este angajat orice credincios, fie ca are dar, fie ca n-are. Fiecare poate si trebuie sa marturiseasca pe Acela care-i umple inima; caci se stie ca din prisosul inimii vorbeste gura; iar daca gura nu vorbeste de Domnul Isus si de lucrarile Lui, este sigur ca inima nu este plina de El. Sunt persoane care se cred credincioase, dar de un an, de doi, n-au pronuntat odata numele Domnului Isus fata de alte persoane.

Dar periculoasa este si teoria celor ce vor sa indreptateasca trandavia. — Lasati oamenii in pace! zic ei. Ce-i tot tulburati cu amenintari si cu fagaduinte dincolo de viata aceasta? De ce-i puneti pe ganduri? Sa traiasca fiecare cum o vrea si cum o putea... Dar noi nu nefericim pe nimeni. Pacatul nefericeste pe om. Noi aducem oamenilor la cunostinta vestea buna de iertare, de pace, de o viata noua.

„Rugati-va pentru noi, ca Cuvantul Domnului sa se raspandeasca si sa fie proslavit, cum este si la voi.” La Tesaloniceni, Cuvantul era pretuit si se raspandea cu iuteala mare. Cand pacatosii se intorc la Dumnezeu, cand credinciosii se zidesc prin Cuvant, atunci Cuvantul lui Dumnezeu este proslavit.

Dumnezeu ne-a dat si lucrul acesta: sa punem in lumina insemnatatea Cuvantului lui Dumnezeu. Suntem fericiti ca putem sa avem in fiecare zi un timp cand sa ne adancim in acest Cuvant al lui Dumnezeu, manati de gandul: „Vorbeste, Doamne, caci robul Tau asculta”.

„Si sa fim izbaviti de oamenii nechibzuiti si rai; caci nu toti au credinta” (versetul 2).

Faptele Apostolilor spun in capitolul 18 ca la Corint (caci din Corint scrie apostolul epistolele catre Tesaloniceni) s-a ivit o rascoala. Oamenii care auzisera evanghelia si nu primisera adevarul lui Dumnezeu, au facut o mare rascoala si au ajuns pana in fata unui mare dregator de acolo, Gallio. Acesta a bagat de seama ca se certau asupra unor nume si asupra Legii Evreilor. Atunci Gallio a spus oamenilor ca nu vrea sa fie judecator peste astfel de lucruri. Si i-a alugat de la scaunul de judecata. Vorba este ca rascoala s-a produs. De aceea spune: „Sa fim izbaviti de oamenii nechibzuiti si rai”. „Caci nu toti au credinta.” Acest cuvant mai poate fi tradus si in alt fel: „Nu a tuturor este credinta”. Dar pentru ca acest cuvant este pus in legatura cu „oamenii nechibzuiti si rai”, poate aceia erau dintre cei ce ascultasera evanghelia, dar nu se plecasera in fata lui Dumnezeu ca sa asculte de El. in adevar, unii din cei mai mari vrajmasi ai evangheliei au fost cei din adunarile crestine care n-au vrut sa paraseasca pacatul si sa inceapa o viata noua. Acestia au devenit prigonitori sau cel putin denuntatori. Se prea poate deci ca sa fi avut pretentia ca si ei sunt credinciosi, dar mai tarziu au ajuns niste prigonitori.

In ziua de azi este raspandita vorba ca toti cred in Domnul Isus. — Dar aceasta este o vorba mincinoasa. Nu toti .cred in Domnul Isus! Cand omul este pus in fata evangheliei, atunci isi da pe fata nestiinta si necredinta. Aceia care zic: „Cred” dar traiesc in pacat, aceia n-au credinta. De ce oamenii, cand este vorba de astfel de lucruri, lasa la o parte bruma de minte ce o au si judecata dreapta pe care pot s-o aiba? Credinta care nu-ti da iertare si nu te desparte de pacat, nu este credinta, ci o inchipuire, care trebuie parasita.

„Nu toti au credinta”, adica nu toti cati pretind ca sunt credinciosi, sunt cu adevarat credinciosi. Aceasta s-ar putea spune mai ales despre cei ce iau parte la adunarile crestine; despre ceilalti nu mai vorbesc. Nu trebuie sa ne miram de aceasta. Apostolul spune lui Timotei: „Domnul cunoaste pe cei ce sunt ai Sai” si „oricine rosteste numele Domnului sa se departeze de faradelege”. Chiar in adunarile crestine sunt deci oameni care se deprind cu „Doamne, Doamne” si nu fac voia lui Dumnezeu. Ei sed acolo langa izvorul de credinta si de iertare, acolo unde se vorbeste despre jertfa Domnului Isus, dau din cap in chip de aprobare, si cu toate acestea ii vezi traind in cate un pacat destul de uracios.

In legatura cu aceasta, apostolul adauga: „Credincios este Domnul, care va va intari si va va pazi de Cel Rau”. In greceste aici este un frumos joc de cuvinte, care in romaneste nu poate fi redat intocmai. „Nu toti au credinta — dar credincios este Dumnezeu.” Credinta poate sa fie redada si cu increderea. In cazul acesta, intelesul ar fi acesta: Nu toti merita incredere, dar Dumnezeu merita deplina incredere. Daca unii pot sa pretinda ca sunt ceea ce nu sunt, totusi Dumnezeu este totdeauna credincios, caci Se tine de cuvint. Domnul ne-a facut scumpe si mari fagaduinte, ca sa ne imbarbateze pe cale. Una din acestea este ca cei credinciosi sunt in mana Lui si nimeni nu-i va smulge din mana Lui. El ii va intari si-i va pazi de Cel Rau, care este Diavolul. Cineva ar putea sa spuna: Sunt slab, credinta mea este ca o flacara care abia palpaie. — Atata sa fie, numai veritabila sa fie, caci daca este veritabila — adica din' Dumnezeu — va creste, pentru ca lumina celui neprihanit creste ca lumina soarelui pana la amiaza. Credinciosii au un vrajmas care-i urmareste ca un leu care racneste si cauta pe cine sa inghita; el arunca sageti arzatoare si tot el fura samanta semanata intr-un suflet; el vrea raul credinciosilor lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu Se insarcineaza insa sa ne fereasca de acest vrajmas. Dar El nu va feri decat pe cine doreste sa fie ferit. Pe ceilalti, care se cred ca sunt tari, ii lasa sa mearga in paruta lor tarie, care-i va da de rusine. Taria noastra este in tulpina noastra, in Domnul Isus. Si de la El trebuie sa treaca mereu in noi puteri pe care sa le folosim in viata.

„Cu privire la voi, avem incredere in Domnul ca veti face ce va poruncim” (versetul 4). Este periculos lucru sa fii stapanit de o totala neincredere in orice om. Este o incurajare sa acorzi cuiva incredere. Copiii care au fost mereu numai mustrati si tinuti la distanta au avut o copilarie trista. Cei ce au fost insa incurajati cand trebuia sa fie incurajati, au fost mai bine crescuti.

Apostolul Pavel spune ca el are incredere in Tesaloniceni, ca adica ei vor fi ascultatori si implinatori ai sfaturilor si poruncilor care li se dau. Un parinte care are incredere ca si copiii lui vor urma sfaturile lui, va muri mai linistit.

„Domnul sa va indrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu si spre rabdarea lui Hristos” (versetul 5), sa va conduca inimile asa fel, incat dragostea lui Dumnezeu si rabdarea Domnului Hristos sa va stea mereu in fata. De astfel de lucruri si indemnuri aveau nevoie Tesalonicenii.

In adevar, cand prigoana si suferinta se prelungesc, oamenii pot sa-si piarda rabdarea. Tesalonicenii aveau nevoie sa priveasca la dragostea lui Dumnezeu si nimeni sa nu-i desparta de gandul ca Dumnezeu ii iubeste. Mare imbarbatate au avut credinciosii in timpurile cand au fost sa fie omorati, din gandul ca Dumnezeu ii iubeste!

Citeam despre o credincioasa care a fost luata impreuna cu baiatul ei, un baiat de sapte, opt ani. Au fost condamnati la moarte pentru credinta in Domnul Isus. Ca sa faca chinul mamei si mai greu, au poruncit ca in fata ei calaul sa taie gatul copilului. Mama statea si privea. Securea a lovit, capul a cazut jos. Mama a luat capul de jos, 1-a strans la san si a zis: „Scumpa este inaintea Domnului moartea celor iubiti de El. Doamne, sunt robul Tau, robul Tau, fiul roabei Tale, si Tu mi-ai dezlegat legaturile" (Psalmul 116.15-16)'.

Orice s-ar intampla, credinciosul trebuie sa ramana incredinat de adevarul ca Dumnezeu il iubeste.

Necredinciosul poate sa zica: Daca te iubeste, de ce atata suferinta si atata lipsa si saracie? Credinciosul smerit va raspunde atunci: Nu sunt in stare sa judec. Stiu totusi ca El ma iubeste. Cand o vrea El, ma va lamuri, dar de iubit, stiu ca ma iubeste. „Ramaneti in dragostea Mea", spune Domnul Isus la Ioan 15. Aceasta insemneaza: Ramaneti convinsi ca Eu va iubesc, in orice imprejurare. Iata cum ni se indreapta inimile spre dragostea lui Dumnezeu, dragostea care s-a aratat in chip asa de stralucitor in jertfa de pe Golgota.

Trebuie sa avem in fata si rabdarea Domnului Hristos. Negresit, cand este prigoana, suferinta, avem nevoie de rabdare mai mult ca oricand. Gandul la suferintele Domnului Hristos si la rabdarea pe care a aratat-o El in suferintele Lui incurajeaza pe cel credincios. Ei spun: Suferintele mele, puse alaturi de suferintele Domnului Hristos pentru pacatele mele, nici nu merita sa fie numite suferinte. Este drept ca eu sa sufer, pentru ca omul se naste ca sa sufere, dupa cum scanteia se naste ca sa zboare (Iov 5.7). Dar in mainile lui Dumnezeu, suferintele pot sa fie prefacute in binecuvantari. Gandul la suferintele Domnului Hristos aduce mangaiere in sufletul care sufera.

Pe de alta parte, rabdarea Lui ne imbarbateaza in vreme de prigoana. Domnul Isus a fost „supus si ascultator pana la moarte, si inca moarte de cruce".

Dar poate ca aici mai este inca un gand. Din Cuvantul lui Dumnezeu reiese ca Domnul Isus are foarte mare dorinta sa aiba pe mireasa Lui cu El, adica sa aiba cu El pe credinciosii Sai. „Sezi la dreapta Mea, pana voi pune pe toti vrajmasii Tai sub picioarele Tale." Clipa venirii Lui pentru credinciosi nu ne este spus, dar se vede din Cuvant ca El asteapta cu mare dor sa aiba sus pe rascumparatii Sai. Este o dorinta scumpa inimii Lui, cum noi nici nu putem sa ne inchipuim. El asteapta clipa cand sa vina sa ne ia la El. Vom pleca cu El si ne vom bucura astfel cu o bucurie mai mare decat ne-am bucurat aici, pentru ca vom fi totdeauna cu El. „Mangaiati-va unii pe altii cu astfel de cuvinte", spune apostolul Pavel. Domnul Isus asteapta cu multa rabdare. Sa asteptam si noi cu aceeasi rabdare.

2 Tesaloniceni 3.6-18

Apostolul mai are un indemn de dat si sfarseste epistola aceasta scurta. indemnul era in legatura cu cei carora nu le placea sa munceasca si umblau de colo pana colo. Adunarile crestine au atractie si pentru oameni care nu vor sa munceasca si ar vrea sa fie ajutati de adunare. Ei intra in adunare si fac socoteala: Cati sunt aici? Cateva sute. Ei bine, cinci lei de la fiecare, fac o suma destul de buna. Altii au avut gandul ca la adunare se dau bani. De ce atata staruinta sa aduca un suflet sau altul la

adunare? Hotarat ca le da bani... N-a trecut in sa mult si au vazut ca s-au inelat. „In numele Domnului nostru Isus Hristos” — autoritatea suprema — „va poruncim, fratilor, sa va feriti de orice frate care umbla in neoranduiala si nu dupa invataturile pe care le-ati primit de la noi” (versetul 6). A mai intrebuintat si in prima epistola acest cuvint de „a trai in neoranduiala”. Neoranduiala aceasta este totuna cu neoranduiala care s-ar face intre niste soldati care merg in mars, iar unuia dintre ei i s-au desfacut moletierele. Daca merge asa inainte, incurca toata coloana. Trebuie sa se dea la o parte, ca sa nu incurce pe ceilalti.

Asa priveste apostolul Pavel viata credinciosilor din adunare: ca un mars al unor soldati, toti merg in cadenta, fiecare tine pasul. Sunt in sa si de aceia care incurca lucrurile, se dau drept frati, dar nu traiesc cum place Domnului. Ei sunt o ghiulea de picioarele adunarii. Apostolul zice ca acestia trebuie sfatuiti. Daca asculta si se indreapta, este bine; daca in sa nu se indreapta, trebuie mustrati; daca nici dupa repetate mustrari nu se indreapta, atunci sa va feriti, sa va departati, sa fugiti de ei, pentru ca apucaturile lor tind sa se raspandeasca si la altii si astfel strica seriozitatea si mersul adunarii.

Adunarea trebuie sa aiba multa rabdare cu sufletele care vin in ea, pentru ca multe slabiciuni si tusururi se tin de oameni. Trebuie sa veghem unii asupra altora si sa ne indemnem la ceea ce place Domnului, la o viata in care El sa-Si gaseasca placerea. Nu trebuie sa obosim in a indamna, a sfatui, a mustra; iar daca cineva nu asculta si nu se indreapta, atunci trebuie luate masuri mai aspre. Fratii vorbesc intre ei despre unul sau altul si-si controleaza sau isi comunica impresiile daca este sincer si serios sau daca este nesincer si nesian. I-ai spus? se intreaba adesea intre ei. — I-am spus. — Dar dumneata i-ai spus? — I-am spus. — Sa ne mai rugam si sa-i mai spunem. — Daca in sa te repede cat colo, ca este mester la vorba, atunci pentru ca el nu vrea sa se desparta de rau, ne despartim noi de el, ca sa-i fie rusine. Nu-l privim ca pe un vrajmas, ci ca pe un om nesian.

Neoranduiala din Tesalonic este aratata in cuvinte clare. „Voi insiva stiti ce trebuie sa faceti ca sa ne urmati (sa ne imitati, sa va purtati ca si noi); caci noi n-am trait in neoranduiala intre voi” (versetul 7). Gandurile care ne-au condus — spune apostolul Pavel — au fost sa slujim lui Dumnezeu, care ne cerceteaza inima si rarunchii.

Cateodata, apostolul a fost invinuit ca umbla sa fie intretinut de adunare sau sa i se dea daruri de la adunare. El in sa nu urmarea asta. Cine citeste capitolul 9 de la 1 Corinteni are sa vada ca apostolul nu urmarea bani. El a muncit cu mainile lui, ca sa se intretina. Avea dreptul sa capete daruri de la'cei carora le slujea, dar el zice ca nu s-a folosit de dreptul acesta, ci a renuntat la el, ca nu cumva sa puna vreo piedica in calea raspandirii evangheliei.

„N-am mancat de pomana painea nimanui, ci lucrind si ostenindu-ne, am muncit zi si noapte, ca sa nu fim povara nimanui dintre voi” (versetul 8). Este scris ca cine vesteste evanghelia, sa traiasca din evanghelie. Este spus iarasi sa nu legi gura bouului care treiera graul. Si inca: „Vrednic este lucratorul de hrana lui.” in'ce ne priveste, nu facem din aceasta un drept, ca adica cine vesteste evanghelia sa capete o leafa. Alte adunari au lucrul acesta, noi in sa nu-l avem. Tinem ca fiecare frate si sora sa-si castige existenta muncind cu mainile lui. Cei ce platesc pe cei ce le predica, nu fac un lucru oprit de Cuvant, iar noi nu ne facem judecatorii lor. Am ales in sa sa facem si noi ca apostolul Pavel, care

spunea ca mai bine sa moara (de foame) decat sa-i ia cineva jpricina lui de lauda ca n-a fost povara nimanui. In felul acesta, lucrarea — este drept — merge mai incet, dar mai curat.

„Nu ca n-am fi avut dreptul acesta, dar am vrut sa va dam in noi insine o pilda vrednica de urmat. Caci cand eram la voi, va spuneam lamurit: „Cine nu vrea sa lucreze, nici sa nu manance.” Iata un cuvânt bine cunoscut. V-as ruga insa sa-l spuneti asa cum este aici: „Cine nu vrea.” Copilul cum o sa munceasca? Nu-l ajuta puterile. Cine insa poate sa munceasca si nu vrea sa munceasca, pe acela Biblia il condamna la moarte. De altfel cuvântul, asa cum este scris aici, asa este inteles de oameni. Chiar de la inceput, Dumnezeu a spus: „In sudoarea fetei tale sa-ti mananci painea.” Credinta indeamna la munca, credinta innobileaza munca, credinta binecuvinteaza munca, credinta nu incuviinteaza trandavia. Credinciosului adevarat ii este rusine sa intinda mana. El are pe Dumnezeu si ii spune lui Dumnezeu nevoile sale.

„Auzim insa ca unii dintre voi umbla in neoranduiala, nu lucreaza nimic, ci umbla de colo pana colo”, iar dupa alta traducere, „umbla cu flecarii de colo pana colo”, umbla amestecandu-se in lucruri in care nu trebuie sa se amestece. Astfel de oameni tulbura pacea adunarii.

„indemnam pe oamenii acestia si ii sfatuim in Domnul nostru Isus Hristos, sa-si manance painea lucrând in liniste”, sa nu mai umble de colo colo, sa nu mai umble cu imprumuturi sau cu cersetorie. Sa-si manance painea castigata de ei, cu munca lor.

„Voi, fratilor, sa nu obositi in facerea binelui” (versetul 13). Lucrul acesta il spune si Galatenilor. Apucaturile urate ale oamenilor care au obiceiul sa se imprumute si care umbla cu cersetoria, te dezgusta incat te fac sa zici: Atunci, nu mai dau niciodata la nimeni. Nu asa. „Sa nu obositi in facerea binelui”.

Cuvântul acesta pare un cuvânt de rand, care nu spune mare lucru. Totusi el arata cum era viata Domnului Isus, si pe care apostolul o descrie in cuvintele: „Umbla din loc in loc si facea bine.” Cel credincios este si el doritor sa faca bine, ajutand pe saraci, pe bolnavi, pe amarati, pe necajiti. „Urmati dar pilda lui Dumnezeu, ca niste copii preaiubiti”, spune la Efeseni. Aceasta inseamna: Imitati pe Dumnezeu. El face bine la toti, chiar la cei ce-L injura si-L tagaduiesc. Faceti si voi ca El, fiti plini de dorinta de a face bine. — Da, dar uitate ca gresim adeseori in ajutorare. — Nu este nimic, prin greseli invatam. Duhul Sfant sa ne calauzeasca si in privinta aceasta, pentru ca dorim ca, in toate privintele, numai voia lui Dumnezeu s-o facem.

„Si daca n-asculta cineva ce spunem noi in aceasta epistola, insemnati- vi-l si sa n-aveti nici un fel de legaturi cu el, ca sa-i fie rusine” (versetul 14). Aceasta insemneaza disciplina in adunare. Crestinatatea a ajuns in halul in care se gaseste nu numai prin invataturi abatute de la Cuvânt si viata decazuta, dar si prin lipsa de disciplina. Betivi, stricati, hoti, fac parte dintr-o biserică sau alta si nimeni nu se intereseaza de ei pentru indreptare. Totusi ei conteaza ca membri ai unor biserică. in adunare insa nu este asa. In ea este disciplina, este supraveghere, indemn, mustrare, rugaciune pentru altii. Iar cand s-a luat o hotarare, cei din adunare sunt uniti intre ei.

Sunt insa in adunare si unii care se fac mai buni decat Dumnezeu. Dumnezeu zice: „sa va feriti, sa va departati” — iar ei spun: Asa zic fratii care sunt prea ingusti; noi insa suntem mai largi, noi le

putem spune „bine-ai venit” in casa noastra. Asa te faci partas cu pacatele lui. in felul acesta slabesti disciplina, te ridici mai presus de frati si nici acelui suflet nu-i esti de folos, pentru ca il incurajezi in starea lui rea. Cand adunarea ia o hotarare, toti din ea sunt datori sa asculte. Cine nu asculta se mandreste si singur se izoleaza de adunare.

„Sa n-aveti nici un fel de legaturi cu el” (versetul 14), ca sa nu te faci una cu el. Lasa-l sub disciplina, in nadejdea ca se va smeri si se va indrepta. Lucrurile acestea sunt spuse de repetate ori in Cuvantul Ivii Dumnezeu. Dar cei ce il citesc, cum l-or fi citind ei oare? li spun unuia, nu de mult: „Cum intelegi dumneata locul acela de la Romani 16.17: „Departati-va de cei ce fac dezbinari si tulburare impotriva invataturii pe care ati primit-o.” Cum intelegi acel loc?” El stie de ce i-am spus asa. N-a luat seama la „departati-va de ei.” Da, suntem noi mai buni decat Dumnezeu? Daca nu ne tinem de Cuvantul Lui, unde ajungem? Nu stie Duhul Sfant, cand da apostolului sa scrie astfel de cuvinte? Lucrurile sunt clare. Sa ne ferim de a ne lua dupa simpatii si antipatii, ci dupa Cuvantul lui Dumnezeu, calauziti de Duhul Sfant.

„Insusi Domnul pacii sa va dea totdeauna pacea in orice loc. Domnul sa fie cu voi cu toti!” (versetul 16). Ah, pacea este un dar asa de mare, un dar asa de pretios! De l-am pretui toti cati avem pacea Domnului Isus in suflet! Si aici apostolul doreste pacea totdeauna si pacea in orice loc. Este vorba sa am pace in sufletul meu, sa am pace in casa mea, sa am pace cu sotia mea, sa am pace cu copiii mei, cu vecinii mei, cu colegii mei cu care lucrez impreuna, sa am pace in adunare si afara de adunare, totdeauna si in orice loc. Ai pace in adunare, dar daca n-ai pace si acasa... „intrucat atarna de voi, traiti in pace cu toti oamenii.” Daca Domnul Isus este cu noi, nici un lucru nu este prea greu.

„Urarea de sanatate este scrisa cu insasi mana mea: Pavel.” El dicta scrisorile si altul le scria.

Epistola catre Romani, de exemplu, este scrisa de un caligraf, Tertiu. Unii zic ca Pavel avea o boala de ochi. Aceasta o deduc unii din faptul ca la Galateni spune: „Daca ar fi fost cu putinta, ati fi scos pana si ochii si mi i-ati fi dat.” „Acesta este semnul in fiecare epistola; asa scriu eu.” Probabil avea un scris cam neregulat. De altfel scrisul in evreieste este intr-un fel si in greceste este in alt fel. in evreieste, literele puteau sa fie trase si numai cu niste linii, unite putin intre ele. Scrisul grecesc este insa mai rotund si este mai usor. Probabil ca Pavel, din pricina suferintei lui de ochi, scria gros si apasat.

Dar de ce tine el ca salutarea sa fie scrisa cu mana lui? Pentru ca erau si unii care umblau cu minciuni si scriau epistole in numele lui Pavel, ca sa strecoare invatatura lor stricata. De aceea Pavel da un semn de autenticitate, scrie salutarea chiar el. „Asa scriu eu.” Daca nu veti vedea iscalitura mea in felul acesta, nu este de la mine.

In sfarsit, cuvantul de la urma este cel de la inceput: „Harul Domnului nostru Isus Hristos sa fie cu voi toti!” Nu este urare mai frumoasa si mai scumpa ca aceasta. Harul cuprinde orice lucru bun si orice dar desavarsit, care vine de sus, de la Parintele luminilor.